

Yunanistan'da Çipras'ın ihaneti

sayfa 12

Gerçek

Ağustos 2015 / Sayı: 70

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

İşçiler, Erdoğan'ın savaşı bizim savaşımız değildir!

Erdoğan'ın, emperyalizmin, sermayenin savaşına feda olma!

Türkiye yeniden savaşın tırmandığı bir süreci yaşıyor. Gelişini önceden haber verdiğimiz ve engellemek için işçileri mücadeleye çağırdığımız savaş geldi çattı. İşte yine işçi ve emekçi çocukları ölüyor. Savaşın nemalananlar ise başka. Bu savaş onların savaşı.

Erdoğan'ın savaşı

Bu savaş herkesten önce Erdoğan'ın savaşıdır. Yolsuzluklarda suçüstü yakalanan, Roboski'de ve Gezi ile başlayan halk isyanında gençlerimizin, çocuklarımızın katledilmesinin emrini veren, Ortadoğu'da mezhep savaşını körükleyen, Suriye iç savaşına tekfirçilerin yanında katılan, Reyhanlı'dan Suruç'a patlayan bombalarla Suriye'deki iç savaşı, kendi halkına karşı olmak üzere Türkiye'ye taşıyan Erdoğan'dır. Ya hesap verecek ya

da tüm bu suçların üstünü örtmek için bir karartma rejimi kuracaktı. Erdoğan 400 vekil verin, bu iş huzur içinde çözülsün demişti. Partisi mecliste çoğunluğu elde edemeyince, suçlarının hesabını vermemek için ülkede huzur namına hiçbir şey bırakmadı. Kaçak Saray'daki tahtını korumak için Başyaveri Davutoğlu ile işinin emekçinin evlatlarını feda edeceğiz demekten çekinmiyorlar. Erdoğan'ın savaşına feda olma!

ABD emperyalizminin savaşı

ABD emperyalizmi dün Rojava'da Kürtleri destekliyordu. Şimdi Türkiye'den İncirlik'i kullanma izni aldı. Karşılığında da Kürtlerin bombalanmasına arka çıkıyor. Şaşırdınız mı? Bunu ilk defa mı yapıyor ABD? Saddam'ı Humeyni'ye karşı destekledi, sonra Saddam'ı devirip

Irak'ı işgal etti. Taliban'ı Sovyetlere karşı besleyip büyüttü sonra, Afganistan'ı işgal etti. Şimdi DAİŞ'le savaşıyor güya. Suriye iç savaşını körükleyen, Ortadoğu'da mezhep savaşını kendi çıkarları için kullanmaya çalışan, DAİŞ tipi tekfirçi çetelerin büyümesine zemin sağlayan ABD emperyalizminin kendisidir. Bugün Erdoğan ve seçilmemiş, yetki gaspçısı AKP hükümeti tarafından yükseltilecek savaş, Ortadoğu'daki tüm gerici savaşlar gibi aynı zamanda ABD emperyalizminin savaşıdır. Emperyalizmin oyununa ortak olma!

Sermayenin savaşı

Sermayenin, patronların, iş dünyasının örgütleri çözüm sürecini destekliyor dediler diye bunların barışsever olduklarını mı zannetmişsiniz? Şimdi hepsi nasıl da sus pus oldu. Çünkü bu sömürücülerin sevdikleri tek şey banka hesaplarındaki trilyonlardır. Onların amacı Kerkük petrollerinden

pay almak, Kürdistan'dan kaplıkları ihalelerle yollarını bulmaktı. Sermaye için bu amaca barış yolundan mı savaş yolundan mı gidildiğinin önemi yoktur. Çünkü onların çocukları parayı basar bedelli yapar, kasalarını doldurmak için savaşa emekçilerin çocuklarını yollarlar. Sermayenin kasasını doldurmak için ölüme gitme!

Erdoğan'ın savaşı bizim savaşımız değil!

Kürdün özgürlüğünden emekçiye zarar gelmez! Başkasını ezen bir halk özgür olamaz! Patron medyasının yalanlarına kulak verme. Gerçeği bulmak için fabrikada birlikte çalıştığın, askerde beraber nöbet tuttuğun, aynı karavandan yemek yediğin, grevde beraber mücadele ettiğin, beraber sömürüldüğün Kürt kardeşine kulak ver, onu dinle. Barış olacaksa bunun Türk ve Kürt işçisinin, emekçisinin birliğinden geçtiğini göreceksin!

İşte, DAİŞ çetelerinin 31 gen-

cimizi katlettiği bir terör saldırısını bile savaş için fırsat bilenler, savaşın yükselmesiyle oluşan toz duman içinde işçinin, kamu emekçisinin üstüne polisi saldırtanlar bunlardır. Vatan savunması diyenler yalan söylüyor! Memleketin Çukurovası'nda Amerikan savaş uçakları özgürce bombalarını yükleyip uçtuğu, Malatya'nın dağlarında emperyalizme ve İsrail Siyonizmine radar kalkını sağlandığı, garnizonlarda ulusal bayrağın yanında NATO bayrağı dalgalandığı sürece, vatan savunması yalandır! Ne diyeceklerdi evlatlarımıza? Erdoğan'ın sarayı, Amerika'nın çıkarı, İsrail'in güvenliği, sermayenin kasası için sizi feda ediyoruz mu diyeceklerdi?

Erdoğan'ın savaşı bizim savaşımız değil! Bizim savaşımız olacaksa bu sınıf savaşıdır! Bizim savaşımız emperyalizme, sömürgecilere, patronlara karşıdır!

Gerçek

İşçi sınıfı mücadeleleri, fabrikalardan haberler

2-5

“Çözüm süreci” ne oldu? Kürtlerle barış, ABD'yle savaş!

7

Erdoğan'ın politikası, CHP ve HDP'nin politikasızlığı

9

İran'da yeni bir dönem açılıyor

13

Haydi Sürekli Devrim Eğitim Kampı'na!

15

Metal fabrikalarından haberler

Tofaş'tan bir işçi

Onlara kâr ettirdikçe değerliyiz, onlara karşı mücadele ettikçe tehlikeyiz

Ağustos başında fabrikadaki tüm işçiler zorunlu olarak yıllık izne çıkarıldı. Yeni dönem yeniliklerle başlayacakmış. 3 vardiyalı sisteme geçiş olacak. Ama fabrikada işçi sayısı yetersiz. Çok sayıda işçi almı var. Gelenlerin çoğu da fazla zaman geçmeden işi bırakıyor. İşler ağırlaşıyor. Yeni girenler "Böyle çalışma olur mu?" diye soruyorlar, "Bize farklı anlatılmıştı" diyorlar. Yakında patron çalıştıracak işçi bulamayacak.

Yeni dönemde iki yeni modelin üretileceği söyleniyor.

Geçen hafta yönetim, tüm çalışanlara Ata altını hediye etti. Genelde yeni model çıktıktan sonra bir hediye verilirdi. Gelenek buydu. İlk kez yeni model çıkmadan hediye verdiler. Onlar için değerliymiş. Evet biliyoruz. Çünkü bütün değerleri biz üretiyoruz onlar da kârları ceplerine indiriyorlar. Belli ki önümüzdeki dönemde büyük kâr beklentisi içindeler. Bu yüzden ipleri de sıkı tutmak istiyorlar. Bir yandan "Bizim için değerlisiniz" diyorlar öte

yandan tutanak tutma söz konusuysa hiçbirimize acıymıyorlar. En son fotoğraf çekip Diriliş Tofaş isimli Facebook sayfasına yükleyen arkadaşlara tutanak tutuldu.

Sendika konusundaysa, Çelik-İş'e geçişlerin ardından sendikamızın bir ağırlığını göremedik. Bu yüzden üye kayıpları yaşıyorlar. Ama Türk Metal'e dönüş yok. Olmamalı da. Sendikadan beklenti içinde olmadan tabanda örgütlenmeye devam etmek gerekli.

Prismian'dan bir işçi

Renault işçisi ile birlikte biz de kazandık, şimdi yeni kazanımlar için birleşmeliyiz

Prismian'da çalışan bir metal işçisi olarak Renault işçilerine seslenmek istiyorum: Yürekli Renault işçileri! Sizin başlattığınız mücadeleden çok şey öğrendik, hem birlik olarak neleri başarabileceğimizi göstermesi açısından hem de ekonomik olarak mücadeleniz bizlere de çok şey kattı. Renault ile başlayan grevlerin MESS'te yarattığı korku, pek çok fabrikanın işçileri için ekonomik bir rahatlama sebebi oldu. Sizlerin aslan gibi kaleyi beklemeniz sonucunda bizde bile iyileştirmeler oldu. Çünkü dik duruşun bizim fabrikalara da yansımından korktular. Bugün bize yaptıkları iyileştirmeleri lütfen gibi gösteriyorlar. Ama hepsi bizim hakkımızdır. Şimdi birliğimizi kuvvetlendirme zamanı. Mevcut sistemde sendikalar istenen düzeyde değil ama mevcutlar içinde en iyisi sizlerin de ör-

gütlenmeye başladığımız Birleşik Metal Sendikası. Pek çok eksikleri olabilir ama en önemlisi sendikamızda demokratik seçimler var, pek çok konuda tabana sorularak hareket ediliyor. Dolayısıyla da eksiklerin ve yanlışların değiştirilip dönüştürülebilme olanlığı var. Birleşik Metal yıllardır bu sektörde 20 bin kadar işçiyle direniyor. Grevlerin başlamasına vesile olan Bosch sözleşmesinde de Birleşik Metal'in çoban ateşini yakmasının büyük etkisi oldu. Bir de beraber olursak, daha da güçlenirsek neler yapabileceğimizi düşünün. Kararsız arkadaş-

lar, Türk Metal'in kara propagandasından etkileniyorlar. Yok solcu yok HDP'li diye Birleşik Metal'i farklı göstermeye çalışıyorlar. Benim sendikada herhangi bir görevim yok. Tabanda bir işçiyim. Bizim fabrikamızda da, Gönen'de eğitim toplantılarında da gördüğüm şudur ki bu sendika çatısı altında her görüşten, inançtan insan var. İsteyen namazını kılıyor, ibadetini yapıyor, görüşlerini dile getirebiliyor. Bir sıkıntı olursa da üstesinden gelmek için mekanizmalar mevcut. Yalanlara kulak asmayalım. Birleşelim ve gücümüzü büyütelim.

Tofaş'tan bir işçi

İşçiler örgütlense, bilgilendirilse, bazı şeyler değişebilir

Tofaş'ta çalışan bir işçiyim. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Tofaş'taki işçilerden bahsedeyim. Çoğu işçinin sorunları aynıdır. İşçilerin yüzde 95'inin borcu var. Bakmakla sorumlu olduğu insanlar, eşi, çocuklarının eğitimleri... Bu çoğu şeyi etkiliyor ve çoğu insana şükretmesi öğretilmiş. "Buna da şükür, daha kötüsü de olabilir" diyerek uyutuluyorlar. Eğitimsiz olmanın ve sınıf bilincine sahip olmamanın yanı sıra bu etkenler çok etkiliyor. Çoğu şeyin farkındalar ama işsiz kalma korkusu var. Sömürüye alışılması, bazı gelenekler, dini sebepler işçileri hep kısıtlıyor. Kalıplaşmış kurallar, çalışma saatleri gibi etkenler de var. Türkiye'de olanları ve yasaları çoğumuz bilmiyoruz.

İşçi sınıfı kendini geliştirmede çok yetersiz. Okumuyoruz, bilgi kirliliği çok. 80 kişi işten atıldı ama çıkartılan kişilere destek verilmedi. Sıranın ona geleceğini düşünmemesi, düşünse bile ailesi ve etrafındaki insanların etkisi bir şey yapmasına hep engel. 8 günlük eylemde insanlar o duruma düşünce kanunları yasaları öğrenmeye başladı. Herkes ya bir yakınından ya da arkadaşından ya da avukatları arayarak bilgi edindi. İşçiler örgütlense, bilgilendirilse, bazı şeyler değişebilir ama bunu ne sarı sendika ister ne patron ne de hükümetler. Çünkü işçiler o zaman hesap sormaya kalkarlar ki bu patron için de, işbirlikçi sendikalar için de, hükümetler için de iyi olmaz.

Oyak Renault'dan bir işçi:

Birleşik Metal'de karar kıldık

Oyak Renault'da uzun bir mücadelenin sonunda bugünlere geldik. Mücadelenin odağında hep biz yer aldık. Diğer fabrikaların, "Oyak Renault ne alakasız biz de onu istiyoruz" gibi söylemler içinde olması bizi de zorladı. "Her şeyi devletten beklememek gerek" denir. Tıpkı onun gibi her şeyi Renault işçisinden beklememek lazım. Şimdi uzun tartışmalardan sonra Birleşik Metal'de karar kıldık. Türk Metal'in fabrikayı dayanışma aidatında bırakmak ve sözleşme dönemi yaklaşırken tekrar saldırmak şeklinde planı

var. Bu plana Birleşik Metal'e geçerek son verebiliriz. Birleşik Metal'e geçen arkadaşlar bunu göğsünü gererek yapmalı, tüm arkadaşlarına duyurmalı. Emek mücadelesinde sağ sol diye bakmamak lazım. Çoğumuz sağ görüşlüyüz ama hakkımızı en iyi Birleşik Metal savunacağı için, deneyime ve güce ihtiyaç duyduğumuz için bu seçimi yaptık. Pek çok arkadaşımız da ön yargılarını bir kenara bırakarak Birleşik Metal diyor. Ayrıca siyasi görüşümüz ne olursa olsun emek mücadelesini en iyi solun verdiği de bir gerçek.

Bilecik'ten bir metal işçisi

Sendikalaşma şart

Biz metal kablo üreten bir fabrikayız. Fabrikada uzun zamandır ciddi iş güvenliği problemleri yaşıyorduk. Sendikal örgütlülük çabamız oldu ama henüz sonuç alamadık. Baskılar yüzünden bir süre durduk. Ama yine de sorunlara karşı sesimizi çıkartarak bazı şeylerin düzelmesini sağladık. Son dönemde iş güvenliği aç-

sından durum daha iyi. Ama bu sefer de mesailerde sıkıntı yaşıyoruz. Bayramda, tatilde çift mesai hakkımızı gasp ediyorlar. Bir gün çalışmaya bir günlük ücret veriyorlar. Açık yasayı çiğniyorlar. Sonuçta bir yeri düzeltsek başka yer bozuluyor. Sendikalaşma olmadan durumumuzu tamamen düzeltmemiz mümkün değil.

Metal grevleri ile yeni bir mücadeleciler döneme girdik: Şimdi ne yapmalı?

Metal işçilerinin grevleri ile başlayan süreç devam ediyor. Eylemlerin merkez üssü Bursa'da, şimdilik eylemler durulmuş gibi gözükse de başta Gebze, İzmit, Manisa, Çorlu ve Çerkezköy'de mücadele ateşinin yandığını görüyoruz. Gebze'de Arçelik LG'de ve Kocaeli'nde Enpay'da bu mücadeleler karşısında patronlar, polisi fabrikaya sokarak işçilerle baş etmeye çalıştılar. İşten çıkarmalarla işçileri yıldırma istiyorlar ama tüm bunlar yeni mücadeleleri tetikliyor. Korkunç mücadeleler yaşanıyor. Mücadele sadece başka şehirlere değil başka sektörlerde de yayıldı. Petrol-İş'in Petkim'de, Çerkezköy'de Eaton'da gerçekleştirdiği grevler, Serel Seramik işçilerinin sarı sendika Çimse-İş'i fabrikadan silmek üzere başlattığı hareket, başka sektörlerde devam edecek olan mücadeleler için birer başlangıç niteliğinde.

Artık sınıf mücadelesi açısından yeni bir döneme girdiğimiz açık. Durğunluğun esas olduğu, mücadelelerin istisna olduğu bir dönemden, mücadelenin esas olduğu durğunluk dönemlerinin ise istisna olduğu bir döneme giriyoruz. Bu bağlamda, Bursa'daki grevce durğunluğun sadece geçici bir soluklanma olduğunu söyleyebiliriz. Grevlerin kazanımları ile patronların hamleleri arasında oluşan dengenin çok uzun vadeli olmayacağı görülüyor. İlk mücadele dalgası geçti. En acil meselelerde belirli bir noktaya geldik. Türk Metal çetesi, pek çok fabrikada silindi. Parasal taleplerde, istenen şekilde Bosch sözleşmesiyle saat ücretleri temelinde bir eşitleme olmadıysa da belirli kazanımlar elde edildi.

Diğer yandan işten çıkarmaların olduğu Tofaş, Mako vb. fabrikalarda işçiler tarafından gerekli cevap verilemeyince, bir adım geri atılmış oldu.

Mücadelenin hep merkezinde yer almış olan Oyak Renault'da ise işçiler işten çıkarmalara engel oldu; ayrıca işçiler en yüksek maddi kazanımları elde etti. Bu başarıların üzerinde şimdi Birleşik Metal örgütlenme atağına girişmiş durumda. Geriye adım atılmış fabrikalarda patron işçilerin daha da fazla üzerine gidecektir. Birleşik Metal'e geçişleri başlatarak kazanımlarını ileriye taşımak isteyen ve bu anlamda patronun üstüne üstüne giden Oyak Renault işçileri ise İşveren-Türk Metal ortak yapımı karşı hamlelere de hazırlıklı olmalılar. Tüm bu gelişmeler her an yeni mücadeleleri tetikleyebilir. Özellikle de otomotiv sektörü fabrikalarında ağustos başındaki duruşlar (bakım ve yeni düzenlemeler için fabrikada üretimin belli ölçüde durdurularak işçilerin yıllık izne çıkarılması) patronların yeni hamlelerine vesile edilebilir.

Yeni mücadele döneminde, MESS'in yükselen Birleşik Metal tehlikesine karşı teyakkuza geçtiği gözle görünür bir gerçek. Arçelik LG'de işin içine polisin sokulmuş olması Koç Holding'in MESS'in merkezi unsuru olarak mücadeleyi sertleştirme eğiliminde olduğunu gösteriyor. Diğer yandan Birleşik Metal Ford Otosan'dan sonra Oyak Renault'da başlattığı örgütlenme hamleleriyle stratejik bir konum elde etmeye çalışıyor. Bu noktada Enpay belki sektörün en stratejik fabrikası değil ama burada gerek işten çıkarmalara gerekse polis baskısına karşı gösterilen direnç tüm metal sektörü ve genel olarak işçi sınıfı mücadelesi açısından son derece önemli bir yerde duruyor.

Bu noktada, Ford Otosan ve Oyak Renault'da Birleşik Metal'in örgütlenmesini sendikaların faaliyetinden

ibaret olmaktan çıkarıp sendikaya hâlihazırda üye olan işçilerin toplu seferberliği haline getirmesek, patronların karşı hamlelerini göğüslememiz güçleşir. Bu yüzden, söz konusu fabrikalarda sendikaların üye sayısının artmasını beklemek yerine işçileri bu örgütlenmenin gerçek sahibi haline getirecek fabrika komitelerinin kurulması hayati bir önem arz ediyor. Bu komiteler, sendikaların zaafa düştüğü noktalarda onu denetleyecek ve mücadele ateşini yeniden harlayarak bürokratik eğilimlerin olumsuz etkisinden üstesinden gelecektir.

Bu, stratejik fabrikalarda mücadelenin nereye bağlanacağı tüm sektörlerdeki mücadeleler açısından da son derece önemli. Her bölgede mücadele bir ölçüde kendi özgün mecrasında akıp gidiyor. Mesela Manisa'da Türk Metal manevra yaparak işçilerle eylem bile yaptı. Bursa'daki hatalarını tekrarlamadılar. Ama bunun karşısında Manisa'da mücadeleyi de belirli bir sınırdan tutmayı başardılar. Ancak Manisa'nın hâlâ patlamaya hazır bir barut fıçısı olduğu gerçeğini değiştiremediler. Stratejik fabrikalarda sendikal anlamda elde edilecek başarılar Manisa ve diğer bölgelerde mücadelenin akacağı mecra için güçlü birer örnek olacaktır.

Sonuç olarak, 2017'de MESS'le yapılacak grup sözleşmeleri dananın kuyruğunun kopacağı dönem olacak. Ancak o zamana kadar bir sakinlik ve bekleyiş içinde gidilmeyeceği de şimdiden gözüküyor. Bugün her fabrika, büyük mücadele için bir mevzidir. Kazanılacak her küçük mücadele büyük zaferin taşlarını döşeyecektir.

Ford Otosan'dan bir işçi

Grevden bu yana neler oldu?

Kapitalizmin öncü liderlerinden olan Koç yönetimi, her zaman yaptığı gibi baskılarla grevi bitirdi. İçeri girerken ne ile karşılaşacağımızı bilmiyorduk. Tek bildiğimiz şey baskı ve eziyetlerin hat safhada olacağı idi. Yanılmamışız! Daha işbaşı yaptığımız ilk gün birkaç maddeden oluşan dayatmacı tutum olarak tabir ettiğimiz, normalde de olan ve hep göz ardı edilen kurallar önümüze getirilmiş, imzalanması istenmişti. Kimimiz korkudan, kimimiz düşünce değişikliğine gittiğini vurgulamak amacıyla imzaladı. Ama imzalamayan, boyun eğmeyen işçiler de çoktu. Tabi onlar 1-0 yenik başladı. Peki, neydi maddeler?

-Yemekten önce ve yemekten sonra sadece birer kez mola yapmamız isteniyor. Bu mola sadece 10 dakikadan oluşacak. Molalar haricinde kimse yerinden kıpırdamayacak. Telefonlar, yemek ve mola saatleri dışında kullanılmayacak. Ailelere, grup liderleri ve posta başlarının telefonları verilecek, acil durumlarda onlardan aranacak. (Resmen çalışırken dışarıyla irtibatını kes hiçbir şey düşünme) Soyunma odalarına sadece mola saatlerinde gidilecek. Ekip liderlerinden izin alınacak. (10dk. veriyorlar ve o uzun yolu gidip gelmemiz isteniyor) Kadınlar saçını toplayacak. Küpe, yüzük, kolye takmayacak. Erkekler saç sakal uzatmayacak. (Elinde

tıraş bıçağıyla dolaşıp, insanların yanında kişiyi rezil eden ekip liderleri de cabası) Bunlar gibi saçma sapan birkaç madde daha var.

Fabrika yönetimi yaklaşık 150 işçiyi işten çıkardı ve işçi alımlarına hızla devam etti. Hala da devam ediyor. Alınan işçileri ilk önce Türk Metal'e üye yaptı. Fakat tepki toplayınca haziran ortası itibarıyla alınan işçilerin anayasal özgürlüklerini sözde serbest bıraktı. Bu da temmuz maaşına kadar devam etti. Maaştan iki gün önce Türk Metal temsilcileri işçilerin evde olduğu zamanı kollayarak evlerini arayıp, sabah gidip sendikaya üye olmadıkları takdirde kimilerine "Sigortan başlamaz", kimilerine "Maaş alamazsın", kimilerine de "Haklardan yararlanamazsın, eksik maaş alırsın" diyerek tehdit etti.

Direnişçi işçiler içeride sindirilmek istendi. İki üç kişi yan yana gelerek konuşamaz hale geldik. Ramazan ayında arkadaş gruplarımızla iftara gittiğimizde, işe geldiğimiz an ekip liderleri tarafından "Hayırdır ne iş?", "Ne yapmaya çalışıyorsunuz?" diye sorgulanır olduk. Öyle ki özel hayatımıza bile müdahaleler başladı. Fakat Türk Metal eski Gölcük şube başkanı grup liderlerine, posta başlarına, ekip liderlerine iftar düzenledi. Her yemekte Türk Metal'in tekrar canlanması, tüm elemanların geri dönmeleri için

telkinde bulunuldu. Azıcık baş kaldıranın başı ezilmeye, rotasyon adı altında işçiler süründürülmeye çalışıldı. Bayramdan bayrama gelen Gölcük şube başkanı Kadir Gecesi'nde gecenin bir vakti gelmiş kandil kutluyor. Direnişçi işçiler ya uzaklaştı ya da yüzüne bakmadı. Tabi sarı kartlar havada uçuştular.

İşçi kıyımları "Gözünün üstünde kaşın var" denilerek devam ediyor. Hatta açık kapıdan sonra -temmuz ayı sonu- işine dört elle sarılmış, eski sisteme geri dönmüş, sürekli mesailere kalıp, söylenilen her şeyi yapan bir arkadaşımız, "Performans düşüklüğü var" denilerek işten atıldı. Sürekli mesai var. Grev dönemindeki açık böyle kapatılacakmış. Bir nevi "Siz istediniz" diyorlar. Beş senelik Otosan hayatımda mesaisiz bir yıl görmedim ama bu kadar da pes dedirtti. Ayrıca düşünce özgürlüğü, düşüncelerimizin sosyal medyada dile getirilmesi de yasaklandı. Ya ekip liderleri ya da personel yanına çağırıyor. Hal böyle olunca geri adım atanlar da oluyor. Ancak geri adımın sonu yok. Geri adım attıkça üzerimize gelmeye devam edecekler. Grevle başladığımız işi tamamlamak için yeni sendikamız Birleşik Metal'e üye olup, sahip çıkıp, sendikamızı denetlemeliyiz. Birliğimizi sağlar ve büyütürsek tüm bu sorunları aşabiliriz.

Metal İşçisinin Sesi, sınıf mücadelesine hizmet etmeye devam ediyor

2011 yılında ilk bültenini çıkaran Metal İşçisinin Sesi, az sayıda basılıyor ve az sayıda fabrikada elden ele dolaşıyordu. Ama bu bülteni çıkaran metal işçileri, gelecek mücadelelerde kendi sektörlerinin önemini biliyor ve bir anlamda geleceğe yatırım yapıyordu. Geçen zaman içinde Metal İşçisinin Sesi, sabırlı ve meşakkatli çalışmalarla yoluna devam etti. 2015 yılına Birleşik Metal'in MESS'e karşı başlattığı grevle giriş yapılırken, Metal İşçisinin Sesi de ilk defa gerçek grevinin sesi oluyordu. Bültenlerin yanı sıra internet üzerinden de binlerce metal işçisine ulaşıyordu.

Metal İşçisinin Sesi başından itibaren kendisini bir sendikaya sınırlamadı. Devrimci işçilerin sürüklediği bir çalışma olarak farklı siyasi görüşlerden de olsa mücadeleciler tüm işçileri kucaklamayı hedefledi. Türk Metal'in ve Çelik-İş'in olduğu fabrikalarda örgütlenmeyi önemsendi. Bu fabrikalarda, sarı sendikaya karşı mutlaka bir isyan olacağını öngördü. Sarı sendikaya karşı Bursa'da başlayan isyanla ve fiili grevlerle birlikte Metal İşçisinin Sesi de büyüdü. Daha fazla metal işçisinin sesi oldu. Türkiye'nin dört bir yanından sarı sendikadan kurtulmak isteyen, sendikalaşmak isteyen işçilerle buluştu. Onlara yol göstermeye, farklı fabrikalar-

daki deneyimleri mücadeleye yeni atılan işçilerle paylaşmaya çalıştı. Bilgi birikimini ve deneyimini ayırım gözetmeksizin işçi sınıfının hizmetine sundu.

Metal İşçisinin Sesi, metal işçileriyle buluştukça, onların duygularını ve düşüncelerini aktardıkları bir platform işlevi de gördü. Ama ilkesizce kendisine gönderilen her mesajı da yayınlamadı. Küfre, cinsiyetçiliğe saygınlarda yer açmadı. Bilgileri teyit etmeden yayınlamadı. İşçi sınıfının en çok ihtiyaç duyduğu şey olan güveni zedelememek için ince eleyip sık dokudu. İşçiler adına değil işçilerle birlikte mücadele etme anlayışını benimsedi. Son dönemde Birleşik Metal'in fabrikalarda örgütlenmesi için metal fabrikalarında aktif bir çalışma yürütüyor. Bu çabayı aynı zamanda bürokratik zaafıya karşı işçi sınıfının taban örgütlerini kuvvetlendirme anlayışıyla da birleştiriyor. Şimdi Metal İşçisinin Sesi, "Sendikaya üye ol! Sahip çık, denetle, yönet!" sloganıyla, 15 bine yakın takipçisiyle, fabrika bölgelerini, emekçi sentlerini süsleyen afiş ve pullarıyla, Tekstil İşçisinin Sesi, Belediye Emekçisinin Sesi, Turizm Otelcilik İşçisinin Sesi, Kamu Emekçisinin Sesi, İşçinin Sesi Çorlu-Çerkezköy, İşçinin Sesi Bursa, İşçinin Sesi Tuzla, İşçinin Sesi Manisa gibi kardeşleriyle, işçilerin sesi olmaya, sınıf mücadelesine hizmet etmeye devam ediyor.

Fabrikalardan haberler

Standart Profil'den bir işçi

Standart patronunun uşağı "SP Dayanışma Platformu"na gereken dersi vereceğiz!

İki yıldır Manisa Standart Profil (SP) fabrikası işçileri olarak sendika üyesi olabilmek için mücadele ediyoruz. Bu süre içerisinde fabrikaya sendika sokabilmenin ne kadar sıkıntılı, çileli ve bir o kadar azim gerektiren bir özveri olduğunu öğrendik. Evet, sendikal süreç sabırdır, güçtür, birliktir. Bizler de SP işçileri olarak 2013 örgütlenme döneminden bu yana gücümüzü, birliğimizi ortaya koyduk ve o günden bugüne büyük sabır ve azimle örgütlenme mücadelemizi devam ettirmekteyiz. Bu süreçte karşımıza pek çok güçlük çıktı. Bunlardan bir tanesi de SP patronunun uşaklığını yapan SP Dayanışma Platformu'dur.

SP Dayanışma Platformu, işçilerin sendika üyesi olmalarını engellemek için, patron yanlısı işçilerin oluşturduğu bir gruptur. Bu grup kurulduğundan beri işçilere, "Sendika üyesi olmaya

gerek yok, patron anlayışlı, sendikanın yapacağı işleri bu grup yapabilir" fikrini aşılama çalışıyor. Bunu yaparken de işçilere pek çok vaatte bulunuyor. Bu vaatlerden biri de bütün Standart Profil işçilerine altın dağıtılacak olmasıydı. İşçilerin sendikaya üye olmalarını engellemek için patron tarafından verilen bir rüşvet olan altın vaadini, Platform üyeleri sanki kendi icraatlarıymış gibi anlattılar durdular. Verilen tarihten çok sonra ve para olarak dağıtılan bu rüşvetten sonra Platform temsilcisi, platformun Facebook sayfasından çok çirkin bir mesaj yayınladı. Mesajda özetle şöyle diyordu: "*Sendikacı arkadaşlar hangi yüzle bu parayı çekeceksiniz? Sizde yüz, haysiyet olmadığınızdan o parayı gururla çekersiniz. Bu neye benzer biliyor musunuz? Rabbimin yarattığı bir hayvan var; domuz. Aç kal-*

dı mı kendi pisliğini yiyor. Sizinki de aynı hesap oldu. Aç kaldınız mı pislediğiniz fabrikanın parasını yiyorsunuz." Oldukça ağır ifadeler taşıyan bu mesaj üzerine sendika üyesi işçiler olarak 27 Temmuz 2015 tarihinde mahkemeye suç duyurusunda bulunduk. Bize hakaret eden patron yalاکalarından hesap soracağız.

Bizim amacımız savaşmak değil; kardeşçe, birliğimizi bozmadan, emeğimizi ve ekmeğimizi büyütme için örgütlenmektir. Şimdiye kadar SP Dayanışma Platformu'nun işçi arkadaşlarımıza yanlış bilgiler vermesini ve sendika üyelerine yaptıkları birçok hakareti sindirmemizin sebebi patron yanlısı dahi olsalar işçi arkadaşlarımızın ekmeğiyle oynamamaktır. Ama artık suskunluk bitti, direniş başladı. SP Dayanışma Platformu'na yaptıklarının hesabını soracağız.

Manisa'dan Türk Metal üyesi bir işçi

Türkiye'de sendikal anlayış çok sorunlu

Türkiye'de özellikle bazı iş kollarında; meselâ metal iş kolunda, sendikacılık tam bir sorun kaynağı. Açıkça belirtmek gerekirse, sendikalar bir nevi hemşericilik mantığıyla faaliyet göstermektedir. Sendika tüzüklerinde demokrasiden eser bulunmaz.

Sektörün en büyük sendikası Türk Metal'in tüzüğüne bakıldığında, bu tüzüğün ne kadar antidemokratik olduğu görülür. Bu sendika kralcı bir anlayışla yönetildiği sürece de böyle olmaya devam edecektir. Genel merkez açısından da, şubeler açısından da bu böyledir maalesef. En tepede sözde bir kral ve kralın yeğeni, kuzeni, akrabası ya da akrabasının yakınları; son olarak bir de yalاکaları şube başkanlıklarına

çöreklendir. Bu faşizan ve antidemokratik anlayış var olduğu sürece bu durum hep devam edecektir. İyi de bu sistem nereye kadar gidecektir?

Bu kötü gidişe dur diyecek olan kitle tabii ki işçi sınıfıdır! Tıpkı Bursa örneğinde olduğu gibi. Çünkü emekçi kör değildir, aptal yerine konulmaktan hiç hoşlanmaz. En basitinden iş yeri temsilcileri bile rahatından ödün vermeyerek, sürekli işveren kanunlarına dayalı bir hegemonya saltanatı sürerek, yine işverenle bir olup işçi çıkararak ve açılan işe iade davalarında bile mahkemelerde işveren şahitliği yaparak sürekli şimşekleri üstüne çekmektedir. İşte Bursa'da başlayan yangının en büyük nedenlerinden

biri de aslında budur. Üç yıllık rezalet sözleşme sadece ateşlemeye yarayan bir fitile dönüşmüştür.

Şimdilerde tüzük yenilenecek ve genel kurul yapılacak gibi açıklamalar yapılıyor. Ne değişir ki? Belki birkaç isimle yollar ayrılacak ama sonuç olarak zihniyet hep aynı kalacak. Bence, gerçek bir demokratik irade ve adilce seçilmiş yönetimlerle büyük işler başarılır. Tabanın sesine kulak verdiğinizde ve alınacak bazı önemli kararları referandum yöntemiyle tabanın verdiği talimat doğrultusunda uyguladığınızda nasıl başarılı bir grafik ortaya çıkar görmeniz gerekir. İpleri elimize alana dek biz onu ne görebilir ne de duyabiliriz. Selam olsun Bursa metal emekçisine!

İstanbul'dan bir turizm işçisi

Birlik olalım, haklarımızı koruyalım

Ben turizm sektöründe kadrolu olarak çalışan ancak bazen de taşeron olarak ekstra işlere giden bir işçiyim. İstanbul Kongre Merkezi'nde kadrolu olduğum bir iş var ve her gün mesaiye kaldığımızda ücretimiz 1.400 TL civarında oluyor. Bu para da hiç yeterli değil. O nedenle ajans adı altında faaliyet gösteren taşeron bir şirkette de el mecbur çalışıyorum. Son üç günde sadece iki saat uyudum ve benim gibi olan pek çok arkadaşım

var. Biz ekmeğimizin derindeyken başımıza bir de şef bozuntularını çıkarıyorlar, görevimiz olmayan pek çok işi yapıyoruz. Birgün bize yapılan bu zulmün hesabını soracağız, kimsenin hakkımızı çalmasına izin vermeyeceğiz. Bunu yapabilmemiz için, tüm işçi kardeşlerim size söylüyorum, gelin birlik olalım. Biz birlik olursak işimize son vermekle bizi tehdit edemezler, biz el ele durursak emeğimizi çalan patronlar değil biz kazanırız!

İÜ'den Genel-İş üyesi bir taşeron işçisi

Kadro hakkımızı söke söke alalım!

Seçimlerin ardından, yeni meclise taşeronların kadroya geçirilmesine dair kanun teklifleri verildi. Yoğun gündem içinde pek çok kimse bu gelişmelerden haberdar değil. TBMM'nin verilen kanun tekliflerini gündeme almaması durumunda, demokratik bir şekilde toplumsal bir refleks gösterilmesi gerekir. Taşeron işçiler olarak bizlere bundan sonra daha fazla sorumluluk düşüyor. Kadrolu ve güvenceli çalışmak istiyorsanız tepkini her ortamda dile getir. Olumlu netice, inanın bizlere çok yakın.

Beş yıldır taşeron işçiler

olarak haklarımız için mücadeleye ediyoruz. Sendika hakkımız yoktu. Yıllık izin, mesai saatleri, annelik hakkı mesai farkları maaşlar vs. Bir sürü sorunu dile getirdik. Türkiye'ye taşeron işçi davasını nakış nakış işledik. Bugün sendika üyesi oluyoruz ama hala toplu sözleşme yapamıyoruz. Diğer haklar da sözüm ona yasallaştı ama uygulama eksik hem de çok eksik. Haydi, birleşe birleşe mücadeleye hep beraber devam edelim. Hedef kadro! Kadro hakkımızı söke söke alalım!

Bursa'dan bir taşeron işçi

Biz bu taşeron sistemden kurtulmak istiyoruz

Ben Bursa'da Kredi ve Yurtlar Kurumu'nda çalışmaktayım. İki aydır maaşlarımızı alamıyoruz. "Bugün yarın vereceğiz" diye oyalıyorlar. Hal-

buki kurum vaktinde maaşımızı şirketin hesabına yatırmaktadır. Biz bu taşeron sistemden kurtulmak istiyoruz. Modern köleliğe hayır diyoruz.

Bursa'dan bir turizm işçisi

Turizm sektöründe sendikalaşmak, örgütlenmek bizim için şart

Ben Bursa'da bir kafede garson olarak çalışıyorum. Günde 10 saat oturmadan çalışıyoruz. Havanın ısınmasıyla çalışma şartlarımız daha da ağırlaştı. Çalışma saatlerimiz çok belirsiz. Patron kendi istediği saatlerde işe çağırıyor. Kapanış saatlerimiz de her gün değişiyor. Esnek çalışma olduğundan iş olmadığı günler oluyor ve o günler maaşımızdan kesiliyor. Patronun çağırmadığı

günlerde de düğünlerde garson olarak çalışıyorum. Maaşlarımızın düşüklüğü, fazla mesai, emeğin karşılığını alamama, insan dışı muamele en temel sorunlarımız. İş güvencemiz yok. Bir gün düğünlerde garsonuz başka bir gün başka bir organizasyonda. O da iş bulabilirsek. İşçi, patronun paralı kölesidir. Turizm sektöründe sendikalaşmak, örgütlenmek bizim için şart.

Direnen Nestle işçisinin zaferi

Bursa Karacabey'de bir yılı aşkın süredir direnen Nestle işçileri zafere çok yakınlardır. Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş'in işbirlikçi bürokratlarının, patronla danışıklı dövüş yaparak imzaladığı sözleşmeye itiraz eden ve Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş sendikasına geçen 28 işçi, patronları sendika işbirliği ile işten atılmıştı. İşten atılmaları üzerine fabrikanın önünde eylemler düzenleyerek, çadır kurarak, dönüşümlü açlık grevi yaparak, servislerin önüne yatarak haklarını arayan ve seslerini duyurmaya çalışan işçiler, uluslararası sınıf dayanışmasını da harekete geçirerek adım adım kazanıma doğru ilerlediler.

Nestle yönetimi, direniş dolayısıyla bozulan prestijini düzeltmek adına zaman zaman uzlaşma arayışına girse de, kraldan çok kralcı olan ve fabrikada işçiler üzerinden elde ettikleri rantı kaybetmek istemeyen

Öz Gıda-İş bürokratları, her seferinde anlaşmanın önüne taş koydu. Amaç, işçilerin yorulmuş, bıkmış ve direnişini bırakmasıydı. Böylece, işçilerin fabrikaya dönmeleri ve hak ettikleri işlerine kavuşmaları engellenecek, yeni sözleşme dönemine Öz Gıda-İş'le girilmesi garanti altına alınacaktı. İşçilerin kararlı direnişi, Uluslararası Gıda İşçileri Sendikaları Federasyonunun (IUF'nin) bu mücadeleyi sahiplenmesiyle birlikte daha da güçlü hale gelerek Nestle firmasına merkezi düzeyde geri adım attırdı. Tazminatları kabul etmeyen, "Ya hep beraber ya hiç-birimiz!" diyen, çalışmak isteyen herkesin işlerine iadesini dayatan ve bu talepleri için bedel ödemeyi göze alan Nestle işçileri, sonunda taleplerini kabul ettirmeyi başardı. Direnişte olan 23 işçinin de işe iadesi üzerinde anlaşmaya varıldı.

Bu anlaşma üzerine direniş çadırını kaldıran işçiler, işe başlayacakları günü yine bir eylemle duyuracaklar. Mücadeleye kaldıkları yerden devam edecekler.

Nestle işçileri, patronların "Gerçekleşen tazminat verip yine işten atar sendikalaşmayı kırım" mantığına da büyük bir darbe indirmiş durumdadır. Benzer şekilde sendikalaştıkları için işten atılan tüm işçiler, Nestle işçilerinin deneyimini takip etmeli. Direnişin bitirilmesi amacıyla verilen tazminat tekliflerine "İşe iade edilinceye kadar mücadeleye devam" diyerek cevap verilmeli. Çünkü bu mücadele para için değil, onurlu bir çalışma ve yaşam için, gelecek kuşakların hak ettikleri şekilde yaşayabilmesi için veriliyor. Bu amaçlara ulaşmanın yolu da mutlaka ama mutlaka örgütlenmeden geçiyor.

Yılmaz Tan

Çöken ne? Çin borsası mı, "kapitalist olmayan yol" mu?

Türkiye kapitalizminin krizler, isyanlar, sarsıntılarla dolu yokuş aşağı inişinin yeni bir evresinden geçiyor. Sürüş katliamında kaybettiğimiz kardeşlerimizin acısı hala yüreğimizde. Takiben Erdoğan'ın seçim yenilgisinin intikamını alırcasına Kürtlere ve devrimcilere karşı yürütmekte olduğu gayri meşru saldırı ve zulüm karşısında da öfke içindeyiz. Bu satırların yazarı tam da böyle bir dönemin sıcaklığında "piyasalar"dan bahsetmek konusunda doğrusu kendisini pek de istekli hissetmiyor. Bununla birlikte, üzerimize gelen büyük bir dalga misali, son günlerde dünya ekonomisine ilişkin öyle önemli gelişmeler oluyor ki, mücadeleyi sürdürmek bakımından bu gelişmeleri kavramak zorunluluğu kendisini dayatıyor. Bu nedenle son günlerde dünya ekonomisini bütünüyle etkileyebilecek güte bir gelişme olan Çin'deki borsa çöküşünden bahsetmek istiyoruz.

Bundan yaklaşık bir sene evvelki bir yazımızda (Gerçek, sayı 55) Çin ekonomisinin dünya kapitalizminin Üçüncü Büyük Depresyon dalgasından kaçamadığını ve durgunluk emarelerinin artmakta olduğunu belirtmiştik. Yazıyı şu öngörüyle bitirmiştik: "Şimdi karşı karşıya kaldığımız olasılık şu: Çin dünyayı sarsacak, ya ekonomisi çökerek ya da işçi sınıfı uyanarak sarsacak." Bu öngörünün birinci kısmı Çin borsasında yaşanan çöküşle birlikte gerçeklik kazanmak üzere. Dünya ekonomisinin en önemli motorlarından biri olan ülkede borsa üç haftada yüzde 30 değer kaybetti. Çin devlet bürokrasisi her ne kadar borsadaki çöküşle birlikte piyasadaki dalgalanmaları "yasaklayarak" kontrol altına almaya çalışsa da, uluslararası piyasalar işlerin kontrolden çıkmış olabileceği ve bütün küresel ekonomiyi etkileyebileceği endişesi içinde. Bir yatırım uzmanının "Çin ekonomisi çökerse, Yunan krizi çocuk oyuncağı kalır" ifadesi tam da bu endişeyi özetliyor. Zira Çin ekonomisi, son 25 yılın en düşük büyüme hızıyla ve birçok sektörde egemen olan fazla kapasite olgusuyla tam bir aşırı üretim krizi yaşıyor. Küresel büyümeye katkısı yüzde 38 olan Çin'deki mali krizin daha da derinleşmesinin dünya ekonomisinin büyüme hızını yüzde 2'nin altına çekebileceği, uluslararası piyasalarda bir sonraki küresel durgunluğun merkezini büyük olasılıkla Çin olacağı

öngörülmüyor.

Bu tespitler bizi iki sonuca ulaştırıyor. Geçtiğimiz yıllarda hem sağda hem solda Çin'e hayırhah bakanların sayısı az değildi. Liberaller Çin'e dünya ekonomisini durgunluktan çıkaracak bir mucize örneği olarak övgüler düzzerken, solda çeşitli kesimlerde de Çin, piyasa sosyalizmine yönelik "üçüncü yol" örneği olarak resmediliyordu. Vardığımız birinci sonuç, Çin'deki borsa çöküşünün adeta her iki öngörünün de sınırlarını göstermesi bakımından önemli bir mihenk taşı olduğudur. İkincisi ise kapitalizmin analizinde ekonomi karşısında politikaya başat rol veren çeşitli "sol" kesimlerle ilgili. Çin'in yaşadığı bu son deneyimin açıkça ortaya koyduğu gibi, bir ekonomi ne kadar kapitalizmle, piyasayla bütünleşirse, istediği kadar komuta edilmeye çalışılsın, kontrolden çıkar. Bu Çin için de aynen, hatta daha fazla geçerli olmuştur. Çin'de ekonominin yavaşlaması artık devletin burjuvalaşmış bürokratları sırf kendi çıkarlarını güvenceye almak (siz bunu daha fazla artık-değeri denetlemek diye okuyun) için izledikleri "piyasa dostu" politikalarla, konuttan borsaya birçok alanda finansal piyasaları teşvik etmişlerdi. Böylece üretimin sorunlarından diğer kapitalist ekonomiler gibi parasal genişlemeyle kurtulabileceklerini, en azından burada şişen balonları emirle "söndürebileceklerini" umuyorlardı. Çin'de borsanın çöküşü, kapitalizmde piyasanın yasalarının en güçlü rejimleri bile sarsacak güte olduğunu göstermiştir. Bir "üçüncü yol" aramak beyhudedir. Bu da vardığımız ikinci sonuç.

Ancak bu söylediklerimizden politikanın hiçbir önemi olmadığı çıkarılamaz. Tam tersine Çin devletinin "kıvılcık kapitalistleri" piyasayla haşır neşir olmanın başlarına sardığı kapitalizmin illetleriyle (ekonominin daha da yavaşlaması ile artan işsizlik, borsada ve gayrimenkulde patlayan balonlarla büyük gelir kayıpları yaşayacak emekçilerin yoksullaşması, yerli ve yabancı yatırımların durması vb.) nasıl mücadele edeceklerini düşünelim, Çin işçi sınıfının artan öfkesiyle birlikte sınıf mücadelesi daha da yoğunlaşacaktır. Yani yukarıda değindiğimiz öngörünün ikinci kısmının gerçekleşme koşulları olgunlaşıyor. İşte o zaman politikanın belirleyici olduğu an gelecektir.

Türk Metal üyesi bir işçi

İşçiler Türk Metal'i sınıyor

Türk Metal, kurulduğu yıldan beri metal işçileri üzerinde ikinci bir patron gibi faaliyet göstermekteydi. Sendika için işçilerin sorunları önemli değildi, önemli olan patronların daha fazla kâr sağlamasıydı. Bu tavrı nedeniyle, patronlar işçilerin sendikal talepleri olduğunda bu sendikayı devreye sokuyor, bir yandan işçilerin sendika hayallerini yerle bir ediyor bir yandan da kendisinin yapamadığı pek çok şeyi sendikacılara yaptırıyordu. Türk Metal bugünlerde patronlarla el ele geldi. Devlet eliyle de büyütülen Türkiye'nin "en büyük" sendikası yıllardır patronların sendikası MESS ile flört halindeydi.

2014/2016 grup toplu sözleşmeleri süreci üç yıllık satış sözleşmesi ile gündeme geldi. Sözleşmenin imzalanmasından bir süre sonra Bursa Bosch fabrikasında imzalanan ayrıcalıklı sözleşme Türk Metal sendikasının ayağına dolandı. Bir yandan Bursa Bosch üzerinden fabrikalarını Birleşik Metal'e kaptırma korkusu diğer yandan da işçilerin örgütlü yapısı Türk Metal'i Bosch'ta ileri bir adım atmaya zorladı. Bunun üzerine, Bursa otomotiv sektörü başta olmak üzere büyük bir isyan

patlak verdi. İşçiler önce Bosch sözleşmesini örnek göstererek sendikayı göreve çağırdı. Fabrikalarda "İşçiler burada sendika nerede?" sloganları yükseldi. Türk Metal ise tam da kendinden beklenen cevabı verdi: İşçileri tehdit etmek ve şiddet kullanmak. Bursa Meydan'da metal işçileri eylem yaptılar. Bosch sözleşmesinin aynısının ek protokolle kendilerine de yansıtılmasını istediler ve sendikaya iki haftalık süre verdiler. Bu sürenin sonunda işçiler kent meydanında büyük bir eylem yaptılar. Sendika görevlileri ve yandaşları ise işçilerin talebine kulak vermek yerine mitinge saldırdılar.

Geçen süre boyunca sendikanın ek protokol imzalamak adına en küçük bir adım atmayışı işçilerde sendikaya karşı tepkiyi en üst düzeye çıkardı. "Türk Metal istifa!" sloganı beklendiği etkiyi yarattı. Türk Metal'e ve onun nezdinde sarı sendikalara olan öfke açığa çıktı. Kısa süre içinde işçilerin istifaları 20 binin üzerine çıktı. Eylemler ve istifalar Bursa'dan diğer sanayi havzalarına dalga dalga yayıldı. İşçilerin fiili grevleri kazanım sağladı. Önce 1.000 TL tüm MESS kapsamında olan fabrikalara ya-

tırıldı. Ardından da 3.500 TL'lik brüt ücret tutarında iyileştirme ücretinin MESS sözleşmesi kapsamındaki fabrikaların işçilerine zamana yayılarak verileceği söylendi. İşçilerin en büyük talebi ücret artışlarının saat ücretlerine yansıtılmasıydı. MESS ise grevdeki işçilerin ücret farkı taleplerini kabul ederken bu artışları saat ücretine yansıtma konusunda kararlıydı. Türkiye'nin "en büyük" sendikası neden artışın saat ücretlerine yansıtılması için hiçbir çaba sarf etmedi? Eylemler bir nebze olsun duraklayınca sendikadan bir açıklama yapıldı. "Biz yıllardır antidemokratik bir yapıydık; şimdi fabrikalar da sandıklar kuracağız, işçi kendi temsilcisini kendisi seçecek" anlamında bir açıklamaydı. Verilen söze göre Türk Metal'in örgütlü olduğu tüm fabrikalarda ağustos ayındaki genel kuruldan sonra temsilcilik seçimleri yapılacak. Sendika ağalarını genel kurul heyecanı sararken, biz Türk Metal üyesi işçileri bir merak sardı. Bizler bu genel kurulun bir an önce bitmesini ve verilen sözlerin tutulmasını bekliyoruz. Türk Metal sendikası bu demokrasi sınavından gerçekten geçebilecek mi merak ediyoruz.

Sungur Savran

Stalin ve Hitler'in Trotskiy korkusu

75 yıl önce yitirdiğimiz büyük devrimci Trotskiy'in Stalinist bürokrasinin bir ajanı tarafından öldürüldüğü, uzun yıllar boyunca yadsınılmıştı. Ancak son yıllarda ortaya çıkan gerçekler, Trotskiy suikastının Sovyet bürokrasisi tarafından planlanmak bir yana, Stalin'in şahsi emri ile katledildiğini ortaya koydu.

Trotskiy 20 Ağustos 1940 günü, Meksika'da Coyoacán'daki evinde Ramon Mercader adlı İspanyol kökenli biri tarafından bir buz baltasıyla suikasta uğradı, 21 Ağustos günü ise öldü. Mercader Trotskiy'in yanına sahte kimlikle sızdı. Daha sonra Meksika mahkemelerinde de gerçek kimliğini gizleyecekti. Hapiste altı yıl boyunca gerçek kimliği bile ortaya çıkarılmadı. 1946'da, ailesi tarafından yapılan bir hata dolayısıyla asıl kimliği ortaya çıktı. O zaman bile Sovyet ajanı olduğunu kabullenmedi. Ama bu aşamada, Mercader'in İspanya devrim ve iç savaşında (1936-39) karşı devrimci bir rol oynamış olan Stalinist Komünist Partisi saflarında çarpışmış biri olduğu ortaya çıktığında kuşular yoğunlaştı. Ardından 1960'ta şartlı tahliyeden yararlandıktan sonra Sovyetler Birliği'ne yerleşip 1961'de "Sovyetler Birliği Kahramanı" ödülü aldığında durum iyice açığa çıktı. Ama suikastı Sovyet bürokrasisinin görevlendirmesi ile gerçekleştirdiği konusundaki yadsınma devam ediyordu.

Mercader 1978'de öldü. 1990'da kardeşi Luis Mercader Sovyet sendikalarının gazetesi Trud'a verdiği bir röportajda bildiği her şeyi açıkladı. 1994'te ise Stalin döneminden itibaren Sovyet istihbaratında çok önemli bir rol üstlenmiş bir ajan olan Pavel Sudoplatov, başka birçok önemli işaatın yanı sıra Trotskiy suikastına de ışık tutan anılarını, Türkçe'de de Özel Görevler başlığı ile Ayrıntı Yayınları'nca yeni basılan bir kitapta yayınladı. Aşağıda Sudoplatov'un Mart 1939'da Sovyet istihbarat teşkilatı NKVD'nin başı Lavrenti Beria ile birlikte Stalin'le yaptığı bir görüşmeye ilişkin anlattıklarından birkaç paragraf aktarıyoruz:

"Beria, Avrupa ve Uzakdoğu'da savaş kapıdayken dış istihbaratın geleneksel önceliklerini değiştirmesi gerektiğini söylüyordu. (...) Beria, politik hedeflerimize ulaşabilmek için bu ajanlardan faydalanmamız gerektiğini düşünüyordu. Ancak bunların büyük kısmı sol kanat sempatizanıydı ve sol hareket Troçkist faaliyetler nedeniyle ciddi bir kargaşa içindeydi. Troçki ve takipçileri Sovyetler Birliği için büyük bir sorun oluşturuyordu. Dünya Komünist devrimine öncülük etmek konusunda bizimle rekabete girişmişlerdi. (...)

Stalin karşımızda duran koltuğa dönerek 'Troçkist hareket içinde Troçki'den başka hiçbir önemli figür yoktur. Troçki'nin işi bitirilirse tehdit ortadan kalkar' dedi. Sonra da istihbarat operasyonlarından duyduğu memnuniyetsizlikten dem vurmaya başladı. (...) Troçki'nin ortadan kaldırılması işinin ilk olarak 1937'de Şpigelglas'a verildiğini, ancak onun bu önemli devlet görevini yerine getiremediğini vurguladı.

Stalin konuşmasına sert ve otoriter bir üslupla devam etti: 'Troçki'nin savaş çıkmadan, bir yıl içinde ortadan kaldırılması gerekiyor.'" (s. 89-90)

Görüldüğü gibi, Trotskiy'in katledilmesi emri 1939'da Stalin tarafından şahsen verilmiştir.

Stalin'in kelimeleriyle, neden "Troçki'nin savaş çıkmadan, bir yıl içinde ortadan kaldırılması gerekiyor"du? Bunu anlamak için Stalin'in Trotskiy'den korkusunun ne kadar gerçekçi olduğunu bilmek gerekiyor. 25 Ağustos 1939'da, İkinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesinden sadece birkaç gün önce, Hitler ile Fransa'nın Almanya Büyükelçisi Coulandre arasında açık yürekli bir konuşma geçer. Coulandre şöyle der: "Şundan da korkarım: Savaşta yalnızca bir kişi muzaffer çıkabilir: Bay Trotskiy." Hitler bunun üzerine bir öfke nöbetine kapılır. "O zaman neden Polonya'ya açık çek veriyorsunuz ki?"

Stalin ve Beria, Coulandre ve Hitler. 1939-40'ta hepsi Trotskiy'in önemini saptamıştır. Bu büyük devrimci, yaklaşan emperyalist savaşın Avrupa, hatta dünya çapında uluslararası bir devrime dönüşmesi "tehlikesini" şahsında somutlaştırmaktadır. Ortadan kaldırılması gerekmektedir! Trotskiy'in mücadelelerde, proletarya partilerinde ve devrimlerde yaşayan mirası, bu "tehlike"nin 21. yüzyılda da devam ettiğini burjuvaziye hep hatırlatıyor.

Delil karartma savaşı

Bütün Türkiye biliyor, gizlisi saklısı yok. Yaşanan savaş Recep Tayyip Erdoğan'ın şahsi savaşı! 7 Haziran seçimlerinde AKP çoğunluğu yitirince Erdoğan'ın 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonlarından bu yana adım adım inşa ettiği delil karartma rejimi tehlikeye düştü. Meclis çoğunluğu, bu dosyaları yeniden açma gücüne sahipti. Zaten ocak ayında eski mecliste yapılan oylamada AKP milletvekillerinin önemli bir bölümünün bile dört eski bakanın Yüce Divan'a gönderilmesine taraftar olduğu ortaya çıkmıştı. Delil karartma rejimini devam ettirebilmek için ne yapıp edilmeli, bu meclisin çalışması engellenmeliydi.

Yeni Şafak gazetesi daha seçimin ertesi sabahı, 8 Haziran'da manşetine "Erken Seçim"i çıkarttı. Hangi koalisyon formülü olursa olsun, çoğunluğu Erdoğan'a biat etmeyen bir meclis ile çalışma olanağı yoktu. Bu risk alınmazdı. Tabii bu sayede stratejik hedefin ne olduğunu bütün Türkiye öğrenmiş oldu. Hükümet kurulması için anayasada verilmiş olan 45 gün geçirilecek ve seçimler yenilenecekti.

Operasyon yalnız PKK'ye değil, aynı zamanda HDP seçmenine

Tabii iş seçimlerin yenilenmesi ile bitmiyor. AKP'nin seçim aritmetiğini yeniden kendi lehine çevirmesi gerekiyor. 7 Haziran sonuçları tekrarlanacaksa o zaman erken seçim de bir kurtuluş olamaz Erdoğan için. 7 Haziran'da AKP'nin çoğunluğu elde etmesini engelleyen HDP'nin barajı aşması olduğuna göre, yapılması gereken bu kez bu durumu değiştirmektir. Şayet HDP, kendisine son dönemde yüzünü dönmüş olan seçmen kitlelerine "terör yanlısı" olarak gösterilebilirse, o zaman bu kitlelerin desteği geri çekilebilir. Bir yandan muhafazakâr Kürt kitleleri, bir yandan da "beyaz Türkler" HDP'den soğutulabilir.

Aslında 7 Haziran öncesinde yaşanan bütün bombalamalar ve kışkırtmalar da aynı hedefe dönüktü. İster HDP'nin Adana ve Mersin binalarında patlatılan bombalar, ister Diyarbakır mitingine yapılan saldırı, ister başkaları, hep Kürt halkını galeyana getirerek HDP'ye gidecek oyları ürkütme amaçlıydı. Şimdi yapılan bunu çok daha yüksek bir düzeye

çıkarmaktan ibarettir. Bu sefer PKK kampları bombalanarak doğrudan savaşa davetiye çıkarılıyor. Savaş başladığında ise HDP "teröre karşı tavır almamakla" suçlanıyor. Bu şekilde 7 Haziran'da HDP'ye oy vermiş yarı gönüllü seçmenin HDP'den uzaklaşması amaçlanıyor.

DAİŞ'le çatışma göz boyama operasyonu

PKK ile savaş çıkarma yönelişine bir gerekçe bulmak kolay değildi. Bunun için Türkiye halklarının bir tehdidin varlığı konusunda ikna edilmesi gerekiyordu. Suruç AKP'ye ya bu fırsatı sundu, ya da derin devlet güçlerince bunun için gerçekleştirildi. Geri dönüp bakıldığında, Suruç katliamının nasıl savaş için gerekçe olduğu görülebilir. Bu durumda, katliamın planlanmasında derin devlet de parmağı olması ihtimali son derecede yüksek. DAİŞ gibi örgütlerin ajan provokatörler yoluyla dahi harekete geçirilebileceği göz önüne alınırsa, Suruç'un hem DAİŞ'in hem de devletin katkısıyla gerçekleşmiş olması ihtimali en akla yakın olanıdır.

Suruç katliamını kim planlamış ve uygulamaya kim koymuş olursa olsun, Erdoğan'ın ve hükümetin savaşa bu olaya bir tepki olarak girdiğini söyleyenler yalan söylüyor. Çünkü artık çıplak biçimde ortaya çıkmıştır ki, AKP hükümeti DAİŞ'le çatışmaya Suruç'tan önce karar vermiş bulunuyordu. ABD ile varılan İncirlik mutabakatı, halkın kafasını karıştırmak için söylendiği gibi Obama ile Erdoğan arasında yapılan telefon görüşmesinde değil, ondan 15 gün önce gerçekleşmişti. 7-8 Temmuz günleri ABD Savunma Bakanlığı (Pentagon) Siyasi İşlerden Sorumlu Müsteşarı Christine Wormuth ile Obama'nın DAİŞ'e karşı koalisyon konusundaki özel temsilcisi emekli general John Allen Türkiye'ye geldiğinde bu mesele bağlanmıştı. Bu görüşmenin ayrıntısı sonra ortaya çıktı. Obama-Erdoğan telefon görüşmesi sadece daha önce yapılan anlaşmanın tescili anlamına geliyordu.

Demek ki Erdoğan ve AKP hükümeti DAİŞ'le dalaşmaya Suruç'tan önce karar vermişti. Neden? Çünkü bu genel bir "teröre karşı mücadele" atmosferini yaratacak ve PKK'ye, zamanla da Rojava'ya saldırı için bir

ortam yaratacaktı. Yani bir şey berrak olarak ortadadır: Hedef DAİŞ değildir; hedef Kürtlerdir. Ayrıca, Türk Silahlı Kuvvetleri'ni (TSK) hem PKK ile hem DAİŞ'le hatta belki de hem YPG/YPJ ile çatışmaya sokacak bir hükümetin, bir de ABD ile uğraşması sorunlu olurdu. Bu aynı zamanda bir kanat tahkimatı hareketidir.

Bu oyunu ancak halk bozar

7 Haziran seçimlerinde ortaya çıkan meclis çoğunluğunun, seçim öncesinde halka verilen vaatlere rağmen Tayyip Erdoğan'dan hesap sormaya ne mecalinin, ne de niyetinin olduğu ortaya çıkmıştır. MHP geleceğini AKP'nin dizinin dibinde aramaktadır. CHP tekelci burjuvazinin "istikrar" dayatması karşısında bir hesaplaşmadan bütünüyle kaçınmaktadır. Ortada hesap sormaya mecali olan bir tek HDP vardır, ama o da ilk günlerin atmosferini harcamış şimdi savunma konumuna düşmüştür.

Öyleyse, yapılacak şey 7 Haziran'da ortaya çıkan meclis aritmetiğinden medet ummak değil, halkın bağrında çalışmaktır. Erken seçimin tek seçenek haline gelmeye başladığı açıkça görülüyor. Erdoğan artık seçime bu hükümetle veya yeni bir AKP hükümetiyle gitmeye niyetli olduğunu belli etmiştir. "Azınlık hükümeti" formülü tam da budur.

Yapılması gereken, bu savaşın Erdoğan'ın kendi geleceğini ve ikbalini korumak için çıkarıldığını, bu savaşta hayatını yitiren herkesin kanından Erdoğan ve AKP'nin sorumlu olduğunu işçi sınıfına, emekçilere, halka usanmadan yorulmadan anlatmaktır.

Erdoğan ve AKP bugün iktidarda olduğu için üstün görünüyor. Ama bütün bunlar zayıf oldukları içindir. Kimse bu stratejinin kaçınılmaz olarak Erdoğan lehine işleyeceğini sanmasın. Şayet halka anlatılırsa halk eskisinden çok daha anlamaya açıktır. Bugün ve seçimde, gerçekler bütün çıplaklığıyla anlatıldığında Erdoğan'ın geleceğini kurtarması daha da büyük bir zora girebilir.

Onlar karartma rejimini yaşatmak istiyorlar. Biz işçi sınıfının ve halkın her şeyi apaydınlık görmesi için mücadele etmeliyiz.

“Çözüm süreci” ne oldu?

Her şey bütün Türkiye'nin gözü önünde yaşandı. 2013 yılı Newroz kutlamalarında Abdullah Öcalan'ın mücadelenin barışçıl bir evreye girdiğini ilan etmesiyle açılan süreç üç ay önce Dolmabahçe Sarayı'nda hükümet üyeleri ile HDP İmralı heyetinin bir araya geldiği toplantıya kadar ulaştı, sonra aniden çöktü. Çünkü HDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş meclis grubunda yaptığı ünlü konuşmada Erdoğan'a “Seni başkan yaptırmayacağız” dedi. Bu bir yorum değil. Başbakan Yardımcısı Yalçın Akdoğan bunun böyle olduğunu apaçık söyledi geçtiğimiz günlerde.

Böylece bir gerçek çıplak olarak ortaya çıkmış oldu. “Çözüm süreci” olarak anılan süreç, kof, uyduruk, zemini olmayan bir süreçti. Kürt halkının sorunlarına bir çözüm getirmesi veya Türk ve Kürt halklarının eşit zeminde kardeşliğini sağlaması söz konusu değildi. Amacı Türkiye burjuvazisinin Barzani ile ittifakı temelinde Irak Kürdistanı'nı hegemonyası altına alıp petrolünden yararlanırken PKK'yi bir engel olmaktan çıkarmak ve Kürt hareketini Tayyip Erdoğan için bir yedek güç olarak kullanmaktı. Kürt hareketinin Erdoğan'ın stratejik yönelişine destek olmayacağı ortaya çıkar çıkmaz süreç bitirildi. Yalçın Akdoğan'ın süreci bitirenin “Seni

başkan yaptırmayacağız” açıklaması olduğunu itiraf etmesinin başka anlamı var mıdır?

Gerçek gazetesi, ta “açılım” sürecinden beri Kürt hareketini bu konuda uyarıyor. Bu sürecin hayırlı bir sonucu olamayacağını, tutsak müzakereci ile sağlıklı bir gelişme kaydedilemeyeceğini, Tayyip Erdoğan'ın Barzani'yi Kürt hareketine karşı bir koz olarak kullandığını hatırlatıyor. Rojava'nın varlığının “çözüm süreci” ile uyşamayacağını ileri sürerek Suriye'nin kuzeyinde, Türkiye'nin sınırında Kürt hareketine yakın bir siyasi önderliğin yönetiminde özerk bir Kürt varlığının Türk devletince kabul görmeceğine, bunun ancak emperyalizme ve Türkiye'ye biat ile olabileceğine işaret ederek, Rojava ile “çözüm süreci”nin çeliştiğini vurguluyor.

Yedek güç hayali gitti, Rojava'ya saldırının öni açıldı

HDP'nin Selahattin Demirtaş'ın ağzından Tayyip Erdoğan'ın stratejik hedeflerine hizmet etmeyeceğini açıklaması, çözüm sürecini bitirdiği için Erdoğan ve AKP'nin, Rojava konusunda daha keskin bir politika benimsemesinin de önünü açmış oluyor. Rojava kurulurken Erdoğan “Buna eyvallah demeyiz” diye

açık konuşmuştu. Ama üç yıldır hükümet Rojava'yı zaman zaman pazarlıklar yoluyla evcilleştirmeye, zaman zaman da başka yöntemlerle yıkmaya çalışıyor. Bu ikinci türden yöntemlerin başında elbette DAİŞ'in Rojava'yı askeri yöntemlerle ezmeye çalışması geliyor. 2014 Ekim ayında Tayyip Erdoğan'ın “Rojava düştü düşüyor” demesi aslında gizlemesi gereken bir sevinci kontrolsüz biçimde dışı vurmasıydı.

Yaklaşık bir yıldır Rojava'yı DAİŞ'e ezdirme umudu devam etti. Ama YPG/YPJ, DAİŞ'in kontrolündeki Tel Abyad'ı (Gerê

Spî) ele geçirince DAİŞ'in Rojava'yı ezmeye yeterli olamayacağı ortaya çıkmaya başladı. YPG'nin askeri üstünlüğünde ABD ve koalisyon güçlerinin hava saldırılarının da rol oynadığı ortada. Hükümet şimdi ABD ile anlaşarak ABD ile Rojava arasındaki işbirliğinin yolunu kesmeye girişiyor. ABD'nin DAİŞ ile mücadelesinde Kürtlerin kara kuvveti olarak desteğine bağımlılığının yerine kendi desteğini sunuyor. İncirlik olanaklarının kullanılabilmesi o kadar önemlidir ki ABD, Kürt askeri güçleriyle Türkiye'yi rahatsız eden ilişkilerden uzak durmak zorunda kalacaktır.

donat” programı ile geliştirileceği söylenegelen “ılımlı güçler” ise gülünç durumda. Bu programdan şu ana kadar toplam 60 asker mezun edilmiş!

Bu bir bakıma Türkiye'nin işine gelir. Çünkü sınır bölgesinin Rojava'nın hâkimiyetine geçmesi, sadece toprakları birleşmiş bir Kürt coğrafyasının doğması bakımından değil, Türkiye'nin Esad'a karşı desteklemekte olduğu çeşitli güçlere (Fetih Cephesi, şimdi oluşturulmakta olan Türkmen ordusu vb.) yardımının devam etmesi açısından da çok hassas. Ortada o bölgeyi kontrol edecek bir kara gücü olsa, bunları yapmak kolay olmaz. Kısacası, “güvenli bölge” aslında tam anlamıyla itin uğursuzun cirit atacağı bir “güvensiz bölge” olacaktır!

Aslında bu söz söylenen, bir şeyi daha ortaya çıkarıyor. Bir süre sonra DAİŞ de yeniden o bölgeyi kullanarak Türkiye'den aldığı desteği sürdürme olanağına kavuşabilir. Yeniden vurgulayalım: AKP hükümetinin DAİŞ'le çelişkisi önemli değildir. Yarın aşılabilir. Konu bu değildir. Konu Rojava'nın engellenmesi, Esad'ın devrilmesi, Suriye'de bir Sünni İslam devletinin kurulmasıdır.

Çözüm sürecinin geleceği var mı?

Kürtlerin özgürleşmesini AKP ile el ele gerçekleştirme hayali büyük bir darbe yemiştir. Kürt hareketi Erdoğan'ın Türkiye ve Ortadoğu'da izlediği gerici hatta destek olmayacağına göre “çözüm süreci” ancak bu hat toptan değişirse yeniden canlanabilir. Ama bu Kürt sorununa âdil ve demokratik bir çözümün bulunamayacağı anlamına gelmiyor. Erdoğan ve AKP gerileyen güçlerdir. Bugünkü görünümüne aldanmamak gerekir. Türkiye son üç yılda Gezi ile başlayan halk isyanını, 6-12 Ekim serhildanını ve büyük fiili metal grevini yaşamıştır. Çözüm emekçi halkın ve ezilenlerin bu hareketliliğinin bağrından doğacaktır!

Kürtlerle barış, ABD'yle savaş!

2003'te başlayan Irak savaşı Türkiye'de bir histeri yarattı. ABD Ortadoğu'da Kürdistan'ı kurmaya gelmişti. Irak'tan sonra sıra Türkiye'ye de gelecekti. Bu histeri sayesinde Türkiye ile ABD arasında savaş senaryoları prim yaptı. Kurtlar Vadisi dizisi, Metal Fırtına romanı ve bir dizi başka safsata bu sayede girişimci “sanatçı” müsveddelerini zengin etti. Devrimci İşçi Partisi ve onun öncülü İşçi Mücadelesi gazetesi, bu histerinin orta yerinde bir slogan benimsedi: “Kürtlerle barış, ABD'yle

savaş!”. Bunun mantığı ikiliydi: Birincisi, ABD'nin NATO müttefiki, “model ilişki” içinde olduğu Türkiye'yi bölmeye en ufak bir niyeti olamazdı. Dolayısıyla, Kürt halkına ABD'nin ajanı gibi yaklaşıp düşman olmak budalalıktı. İkincisi, mesela CHP'nin yaptığı gibi, ABD'ye “Ben sana daha iyi hizmet veririm, Kürtlerden vazgeç, sadık yârine dön” demek, Türkiye'yi Ortadoğu'da gericiğe ve savaşa sürükledi. Ortadoğu'da her ilerici çözüm ABD ile karşı karşıya gelmeye mahkûmdu. Bu yüzden doğ-

ru yol, ezilen Kürt halkına elini uzatmak, buna karşılık emperyalist ABD ile mücadele etmekti. Bu sloganın gerçekçiliğinden kuşku duyulmasına yol açacak bazı ikincil durumlar zaman zaman doğuyor. Ama bıçak kemiğe dayandığında doğru yine bütün çıplaklığıyla ortaya çıkıyor. Barzani gibi emperyalizmin destekçileri ayrı. Ama Türkiye'nin Kürt hareketi ancak ABD ile karşı karşıya gelerek ilerleyecektir. Bunu hem Kürtlerin, hem de Türkiye işçi sınıfı öncüsünün bilmesi çok önemli.

Güvensiz bölge

Türkiye'nin amacı, şimdi-lik, Rojava'nın Kobani (Kobanê) kantonu ile Afrin (Efrîn) kantonu arasında DAİŞ'in elinde bulunan şeridi PYD'nin ele geçirmesini engellemek. Böylece de Tel Abyad'ın ele geçirilmesi sayesinde Cizire (Cezîre) kantonu ile Kobani'nin, birleşmesinden sonra, bu iki kantonun da birleşmesini engellemek. Doğuda Cerablus'tan batıda Marea'ya kadar uzanan yaklaşık 100 kilometrelik bir şeridi kuzey-güney doğrultusunda 50 kilometrelik bir derinlikte bir “güvenli bölge” yapmayı hedefleniyor. Anlaşıldığı kadarıyla Türkiye ile ABD arasında bu konuda anlaşmaya ulaşılmış durumda. Üzerinde anlaşmaya ulaşılamayan husus, Türkiye hükümetinin Suriyeli göçmenleri buraya yerleştirme isteği.

Bu planın boşluğu Kürt kara kuvvetlerinin yerine geçirilecek bir başka gücün mevcut olmamasıdır. AKP hükümeti kara savaşının zayıfatı çok arttıracağını bilincinde olarak kara savaşına (hiç olmazsa şimdilik) girmeyeceğini açıklamış bulunuyor. Pentagon ise Türkiye'nin Suudiler ve Katar ile birlikte desteklediği askeri güçlere güvenmiyor. Son dönemde öne çıkan “Fetih Cephesi” ittifakının içinde El Kaide'nin bölgedeki resmi seksiyonu olan El Nusra'nın dahi bulunduğu biliniyor. “Eğit

Çuvala sığmayan mızrak: AKP-İŞİD ilişkisi

AKP yeni Osmanlıcı hayallerle kışkırttığı Suriye iç savaşında tekfirli mezhepçi gruplara her türlü desteği sağladı. Bunlardan İŞİD (DAİŞ), 10 Haziran 2014'te Türkiye'nin Musul başkonsolosluğunu ele geçirerek, 49 diplomat ve çalışanını rehin aldı. AKP hükümeti "İŞİD'e karşı tavır alamayız, tavır alırsak rehinelere hayatını tehlikeye atarız" tutumunu benimsedi. Aynı günlerde, AKP tarafından medyaya rehinelere konusunda yayın yasağı getirilirken, Suriye savaşında tekfircilerin propaganda aygıtı gibi çalışan Anadolu Ajansı muhabirleri gizlice Musul'a gitti, oradan İŞİD'e dair "olumlu izlenimleri" haberleştirdi. Yine 2014'ün Temmuz ayında Türkiye'nin Musul

Konsolosluğu, İŞİD'in karargâh binasına dönüştürüldü.

İŞİD, Türkiye'de hiçbir engelle karşılaşmadan rahatlıkla örgütlenebildi. Ankara'nın Hacıbayram Mahallesinde ve Kocaeli'nin Dilovası ilçesinde İŞİD örgütlenmeleri herkesin gözü önünde oluşturuldu. Buna 2014'ün Haziran ayında İŞİD'in, İstanbul Fatih'te "yardım" adı altında stant açmasını da ekleyebiliriz. Buralarda İŞİD'in militan topladığı artık herkesin malumu. Bu da İŞİD örgütlenmelerinin yaygınlığını gösteriyor.

Elbette, AKP-İŞİD ilişkisi sadece İŞİD'e örgütsel imkânlar sağlamaktan ibaret değil. Buna her türlü lojistik desteği de eklemeliyiz. Bu çetelere bir yandan

tırlar dolusu silah gönderildi bir yandan yaralı İŞİD'liler çeşitli illerde hastanelerde kolaylıkla tedavi olabildi. AKP ve İŞİD ilişkisinin bir başka boyutu da, İŞİD'in kontrolündeki bölgede çıkan petrolün Türkiye üzerinden dünya pazarına satılmasıdır.

AKP, mümkün merteye İŞİD'in kanlı yüzünü gizlemeyi kendine görev edindi. İŞİD'in dünya halklarına yansıyan katliamlarını dahi çoğu zaman kabul etmeyerek bunların Esat rejiminin ajanları tarafından yapıldığını iddia edebildi. Kimi zaman İŞİD'e dönük kullandığı "terör" tanımlaması da bu tekfirli çetelere verilen desteğin üstünü örtmek içindi.

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi'nin Tayyip Erdoğan ve danışmanlarının hazırlamakta olduğu halkın iradesini ayaklar altına almayı hedefleyen formülü teşhir eden bildirisinden bazı pasajlar yayınıyoruz.

Anayasayı çiğneyip durdun! Halkın iradesini çiğneyemezsin!

AKP azınlık hükümetiyle seçime gitmeye hayır!

AKP'nin "Geçici Bakanlar Kurulu" formülünden kaçmasına izin vermeyelim!

Erdoğan ve AKP halkın rızası olmadan hükümet etmeyi planlıyor!

7 Haziran seçimlerinin en açık sonucu, halkın çoğunluğunun AKP'yi en azından tek başına iktidarda görmek istemediğini beyan etmiş olmasıdır. (...) Davutoğlu, yeni hükümet kurulana kadar geçici olarak göreve devam etmekle görevlendirilmiştir. Vekâleten görev yapmaktadır. Hükümet maslahatgüzar konumundadır, geçici bir hükümettir. Nedenleri yıllar, hatta on yıllar öncesine dayanan birtakım çelişkilerle ilgili olarak savaş kararı alamaz. Savaş kararı hükümsüzdür! **Davutoğlu hükümeti, yetki gaspı suçunu işlemektedir! Recep Tayyip Erdoğan Cumhurbaşkanı seçildiği günden beri yetki gaspı yapmaktaydı. Artık hükümet de aynı yola girmiştir!**

Şimdi Tayyip Erdoğan bu durumu neredeyse kalıcılaştırmaya çalışıyor. Bir AKP hükümetinin en az dört ay daha başta kalmasını güvence altına almaya hazırlanıyor. "Erken seçim için azınlık hükümeti" tam tamına bu demektir.

Azınlık hükümeti savaş hükümetidir!

Halkımız ilk bakışta bunu erken seçim için masum bir formül diye okuyabilir. Oysa Erdoğan'ın amacı,

erken seçim olduğu takdirde anayasanın öngördüğü hükümet formülünden kaçmaktır. Bugüne kadar hep 45 gün içinde koalisyon hükümeti kurulamazsa **cumhurbaşkanının parlamentoyu feshederek seçime gidilmesi kararını alabileceği** konuşuldu. Ama anayasanın 116. maddesine yer alan bu yetki beraberinde bir de özel hükümet formülü getiriyor. Anayasanın 114. maddesi bu hükümet formülünü şöyle düzenliyor. (...)

Burada en önemli nokta "Geçici Bakanlar Kurulu" olarak adlandırılan bu hükümete, bağımsız kişilerin atanması gereken üç bakanlık dışında, meclis grubu olan bütün partilerden milletvekili sayılarına göre üye atanması zorunluluğudur. Yani böyle bir hükümet kurulduğunda **HDP de hükümete girecektir!**

Tayyip Erdoğan'ın "erken seçim için azınlık hükümeti" formülü, masum değildir. HDP'li bir hükümeti engelleyerek AKP hükümeti ile seçime gitmenin formülüdür!

(...)
Halkın iradesini çiğniyorsunuz!

(...)
Bu AKP'nin seçim kazanma-

dan Türkiye'yi 8-9 ay yönetmesi demektir.

Halk iradesinin ayaklar altına alınması! Ama mesele burada da kapanmıyor. O 8-9 ayın sonuna doğru Tayyip Erdoğan ve AKP hükümeti Türkiye'yi hukuk dilinde de "savaş" olarak tanımlanacak bir felakete sürüklerse, anayasanın 78. maddesini uygulamaya karar verebilir:

Savaş sebebiyle yeni seçimlerin yapılmasına imkân görülmezse, Türkiye Büyük Millet

Meclisi, seçimlerin bir yıl geriye bırakılmasına karar verebilir.

Geri bırakma sebebi ortadan kalkmamışsa, erteleme kararındaki usule göre bu işlem tekrarlanabilir.

AKP'nin azınlık hükümetine destek veren namerttir!

7 Haziran'a gelirken, bugün AKP dışında mecliste grubu olan üç parti de halka Tayyip Erdoğan'ın ve AKP'nin suçlarıyla mücadele sözü vererek propaganda yaptı. Şimdi bu partiyi ve hâlâ onu yönetmekte olan Tayyip Erdoğan'ı başta tutacak bir azınlık hükümetine destek verecek olan olursa, halkın oyuna tam anlamıyla ihanet edecek demektir. HDP'yi tenzih ederiz! Ama diğer

iki partiden böyle bir şey yapan yeni bir seçimde halkın karşısına hangi yüzle çıkacaktır?

Geçici Bakanlar Kurulu Erdoğan'ın stratejisine çomak sokar

Artık bütün Türkiye ve dünya biliyor: AKP'nin Kürtlere açtığı savaş, Erdoğan'ın delil karartma rejimini güvenceye alarak yolsuzlukların ve cinayetlerin soruşturulmasını önlemek amacıyla başlatılmıştır. Hedefi HDP'yi "şiddet yanlısı" göstererek ve başka yollarla halkın gözünde karalayarak barajı geçmesini engellemek ve çoğunluğu yeniden elde etmektir. Bugünden seçime kadar Erdoğan ve hükümet her türlü savaş ve şiddeti, temposunu, dozunu ve biçimini kendi çıkarlarına uygun şekilde ayarlayarak bir manivela olarak kullanmak istiyorlar.

Ama bunun için hükümetin onların elinde olması gerekir. Geçici Bakanlar Kurulu formülü bu oyuna çomak sokacağı için istenmiyor. HDP'lilerin de içinde olduğu bir hükümetle bugünkü utanmaz politikayı izleyemezsiniz. İzlemeye kalkarsanız ülke tümüyle kilitlenir! İşçilerin, emekçilerin ve

ezilenlerin düşmanı AKP'yi durduralım!

Türkiye, Gezi ile başlayan halk isyanından beri Erdoğan'ı ve AKP'yi sallıyor. 6-12 Ekim serhildanı ve büyük fiili metal grevi halkın gücünü pekiştirdi. 7 Haziran Erdoğan ve AKP'nin zayıflamasını tescil etti. Ama bu arada Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığına yükselmesine olanak tanımıştı. Şimdi hükümet de AKP'ye teslim edilirse, AKP bütün zaaflarına rağmen ayakta kalabilir. Ama tam da bu zaaflarından dolayı, olağan yollardan ayakta durmadığı için, sürekli yetki gaspına gidiyor. Erdoğan da, Davutoğlu da yargılanacakları günleri hazırlıyorlar. Şimdi bütün amaçları her yöntemle halkın iradesini çiğnemek. İzin vermeyelim! Halk onlara hükümet etme yetkisini vermedi, hükümeti ellerinde tutamamalılar! Seçimde halk tek başına AKP hükümetine hayır dedi, o zaman en az 8-9 ay başımızda kalamamalılar! Bu hükümeti düşürelim!

İstifa etmiş hükümetin savaşı olmaz!

3 Ağustos 2015
DİP Merkez Komitesi

Savaş kararı hükümsüzdür! Hükümet yetki gaspına girmiştir!

Meclisi çalıştırın, yetki gaspına engel olun!

AKP azınlık hükümetiyle seçime gitmeye hayır!

AKP'nin "Geçici Bakanlar Kurulu" formülünden kaçmasına izin vermeyelim!

Erdoğan'ın politikası, CHP ve HDP'nin politikasızlığı

7 Haziran ile 29 Temmuz arasında yedi haftadan fazla bir süre var. 7 Haziran'da seçim yapıldı. 29 Temmuz Çarşamba günü CHP meclisi olağanüstü toplantıya çağırdı, HDP ise 17-25 Aralık hakkında önerge verdi. Peki, bu iki parti yedi haftalık arada ne yaptı? Koskoca bir hiç!

7 Haziran seçimleri Türkiye'de çok olumlu bir atmosfer yaratmıştı. Halkın çoğunluğu yıllar süren bir kâbustan uyanmış gibiydi. Tayyip Erdoğan ise susuyordu. Herkes biliyordu ki Erdoğan ve partisi AKP, ciddi bir yenilgi yaşamıştı. Bu atmosferde seçimden bir hafta sonra Abdullah Gül, danışmanın kitabı aracılığıyla bir bomba patlatıyor, AKP'nin başına adaylığını koyuyordu. Erdoğan'ın yenilmez ya da hâkimi mutlak bir diktatör olmadığı, hatta doğru bir politika izlendiği takdirde önce o "saray" diye andığı binada hapsedilebileceğini, sonra da hesap vermek üzere yargılanabileceğini bile insanlar sezmeye başlamıştı.

Bugün bu atmosfer tersine dönmüş durumda. Erdoğan ve AKP hücumda, öteki partiler savunmada. Bu nasıl oldu?

Erdoğan'ın oyun planı

Erdoğan ve danışmanları, bir hareket hattı belirleyerek ve bütün olanakları zorlayarak bir yenilgi anında dahi yürümekten vazgeçemediler. İzledikleri politika üç dört noktada özetlenebilir. Birincisi, Erdoğan çok büyük tepki alacağını bildiği için bir süre sustu. Ama bunun sadece bir ricat taktiği olduğu belli idi. Şimdi geçmişten hiç farkı olmayan bir biçimde ağzını açmış bulunuyor! İkincisi, karşılarında esas rakip gördükleri güçleri nasıl böleceklerinin hesabını yaptılar. CHP içinden Baykal'ı seçerek Kılıçdaroğlu'nu Güneş Motel hükümeti formülünü uygulama korkusu ile baş başa bıraktılar. (Ecevit, 1978'de Demirel'in partisinden belirli sayıda milletvekilini bakanlık teklifi ile kendi yanına çekmişti. Bu tarza verilen Güneş Motel adı da o görüşmelerin yapıldığı yer olan İstanbul'daki Güneş Motel'den geliyor.) HDP içinden ise Celal Doğan ile benzer bir oyun oynadılar. Üçüncüsü, MHP'yi belli küçük armağanlarla sürekli olarak ötekilerin karşısında alternatif koz olarak kullandılar. Ve nihayet en büyük ataklarını savaş-erken seçim taktiğiyle meclis bileşimini değiştirmek üzere yaptılar. İş buraya geldiğinde artık inisiyatif onların eline geçmişti. CHP ve HDP savunma konumuna gerilemişti.

Alın size istikrar!

CHP'nin seçim sonrası politikası öyle çok kıvrımlı ve karmaşık değil.

Kılıçdaroğlu ve akıl hocaları daha ilk günden itibaren büyük sermayenin uslu çocuğu rolünü benimsedi. Patron örgütlerinin tamamı seçimin ertesi sabahından başlayarak koro halinde "istikrar" diye bağırma başlarken CHP de karşısındaki güçlü rakibin yenilgisini derinleştirmeyi düşünmek yerine nasıl hükümet kurabilirim diye düşünmeye başladı. MHP'den okkalı bir saldırı alınca umudunu AKP ile uysal uysal hükümet görüşmelerine bağladı. Böylece büyük sermayeden "aferin" aldı ama politikada yaya kaldı.

Büyük sermayenin akli siyasete çok erseydi, profesyonel politikacılar tutmak yerine ülkeyi kendi yönetirdi. Erdoğan gibi bir politikacı ülkenin en üst mevkiinde otururken, "Aman ha, sakın birbirinize girip bizim kârımıza çomak sokmayın" demek pek zeki bir davranış. "İstikrar hükümeti" arayışı içinde Erdoğan'ın ve AKP'nin suçlarının hesabını sormaktan vazgeçmenin bedeli, şimdi 3 TL'ye hızla yaklaşan bir dolarla, Türkiye'nin Ortadoğu savaşının bir parçası haline gelişiyle, turizmin çöküşüyle ödeniyor. Buyurun size istikrar, "2015 kayıp yıl olmasın" diye çırpınıyordunuz, size yıllar boyu kayıp vaat ediyor Erdoğan!

Liberaller HDP'nin başını yaktırmaya devam ediyor

Seçimden önce HDP'nin etrafını çevirmiş liberal takımı halkın çözümsüzlük yaratanı sevmediğini, bu yüzden AKP ile koalisyonun bile reddedilmemesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Memleket Ortadoğu uzmanı kaynıyor, bir o kadar da "İlimli politika iyidir" uzmanı var. HDP, halkın çok geniş kesimlerinin, toplam altı milyonun üzerinde insanın Erdoğan ve AKP'ye karşı tepkisinin bir ürünü olarak meclise gümbür gümbür girdi ve girer girmez sustu! "Aman olay çıkmasın" psikolojisine HDP'nin de yazılmasında sermayenin istikrar çağrısının rol oynadığını düşünmek istemeyiz. Ama liberallerin "Batı Avrupa tipi, uygar koalisyonlu yumuşak siyasi yaşam" saplantılarının bir rol oynamış olması çok muhtemel!

HDP meclis divanı oluşur oluşmaz muhalefet atağına geçeceğine, mesela ilk planda 17-25 Aralık konusunda 55 milletvekili ile bir komisyon kurulması için başvuru yaparak ve bunun çok ciddi propagandası ile hem CHP'yi sıkıştıracağına, hem de MHP'yi bu girişime uzak durduğu takdirde teşhir edeceğine, CHP-MHP koalisyonuna da, dışarıdan destek vereceğine halkı inandırmaya çalıştı. Koalisyon görüşmelerinin salt 45 günü doldurmak için yapıyor olma-

sı ihtimalini hiç göz önüne almadı. Erdoğan ve AKP'ye darbe vurmak için belki de sadece 45 gün vardı. Sustu. Efendi efendi koalisyonlara destek vereceğini vurgulayarak halka sempatik görünmeyi bekledi.

Yetkisiz hükümet, tatilde meclis, iktidar cumhurbaşkanında!

Cici politika taraftarı liberaller HDP'yi uyuştururken, siyasetin yasaları hükmünü uyguluyordu. Yeni seçilmiş bir meclis, sanki aylardır çalışıyormuş gibi, yönetim organlarını oluşturduktan sonra tatile girerken HDP ağzını dahi açmadı. Oysa ülkede sadece günlük yürütmeye yetkisi olan bir hükümet varken meclisi de kapatırsanız bütün iktidar sürekli yetkilerini aşmaya yatkın olan cumhurbaşkanına geçer!

Savaş başladıktan sonra 17-25 Aralık önergesi vermek gerçekten anlamlı bir girişim oldu! HDP'nin güne kadar nasıl yanlış politika izlemiş olduğunu göstermek bakımından anlamlı. Hevallerimiz Erdoğan'ın korkunç saldırılarına kuşkusuz kahramanca direniyorlar. Dokunulmazlık konusunda 80 imzalı başvuru ile meydan okumaları şapka çıkarılacak bir politik adımdır. Ama politika yapmak için zor günleri beklemek mi gerekiyordu?

Ne yapılmalıydı?

Gerçek gazetesi bir önceki sayısında "Koalisyon lotoyu bırak, mecliste ve sokakta taarruza kalk!" başlıklı yazısında 17-25 Aralık konusunda derhal adım atılması gerektiğini belirttiikten sonra şöyle yazıyordu:

"Oyalmak her üç muhalefet partisinin de halka verdiği vaatleri ayaklar altına almasıdır. Çünkü 45 gün içinde erken seçim kararı verilebilir. Seçime gidilmeden önce Tayyip Erdoğan'ın halka teşhir edilmesi belirleyici olacaktır. Hiçbir parti diğerlerini bahane gösteremez. Meclisin onda birinin önerge vermesiyle süreç başlıyor. En başta HDP olmak üzere, her parti bu gereği yerine getirebilecek durumdadır. Gecikme hoş görülmez!"

Tabii söylenen bundan ibaret değildi. Aynı zamanda işyerinde ve sokakta mücadelenin esas belirleyici faktör olacağı söyleniyordu:

"HDP'nin bu ve başka konularda erkenden radikal bir yaklaşımla meclisin tozunu atmasını beklemek gerekir. Ama bu arada kolları kavuşturup beklemek olmaz. Bu talepleri dile getirmeli, sokağa çıkmalı, gerekirse greve başvurmalıyız. Gezi ile başlayan halk isyanının ve Ekim 2014 Kobani serhildanının yarattığı çalkantı, bugün metal işçisinin büyük grev hareketi ile yeni bir evreye geçiyor. Öyleyse üretimden gelen gücümüzü ve sokaklardaki mücadelemizi kullanarak seçim sonuçlarını pekiştirelimiz."

Daha zor koşullarda olsak da bütün bunlar bugün de geçerli.

Levent Dölek

Erdoğan'ın dostları, halkın dostlarına karşı

Gezi ile başlayan halk isyanı Erdoğan'dan ve onun iktidarından kurtulma isteğinin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. 7 Haziran seçimlerinde bu isteğin sandıkta da çoğunluğu elde ettiğini gördük. AKP meclis çoğunluğunu kaybetti.

Ama bir türlü gitmediler. Gitmedikleri gibi hükümet yetkisini gasp edip, koltuğu kaptırmamak uğruna ülkeyi yeni bir felakete sürüklemekten de geri durmadılar. Çok mu güçlüler? Çok mu başarılılar? Tam tersine hem zayıflar, hem de Kürt sorunundan ekonomiye ve dış politikaya kadar fiyaskolarla, başarısızlıklarla dolu bir AKP iktidarı ile karşı karşıyayız. Ama bir türlü düşmüyorlar. Çünkü en zor zamanda koltuğuna girip onu ayağa kaldıran, kötü gün dostları var. Bunlar aynı zamanda pek çoklarının kendine dost zannettikleridir ya da halkın iyi gün dostları olanlardır.

Kim mi onlar? Mesela TSK! AKP gericiliğine karşı laikliğin güvencesi sanıyordu pek çokları. Oysa 28 Şubat'tan sonra Refah'ı kapattırıp AKP'nin önünü açan onlardı. Ezkaza AKP'yi darbeye devirseler daha beter bir rejim getirirlerdi ya onu da yapamadılar. Eski Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, cemaat-AKP işbirliği ile yüzlerce subayla birlikte içeri atıldığında, laik ve Kemalist çevrelerde bir kahramandı. Gezi ile başlayan halk isyanından sonra çıktı. İlk sözleri "İçimizde ne nefret ne de intikam duygusu var" oldu. Görev başında kalanlar ise son dönemde gördüğümüz gibi Erdoğan'ın tak diye söylediklerini şak diye yapıyorlar.

29 Ekim'lerde Cumhuriyet Bayramı kutlarken polislin gadri-ne uğrayan Kemalist gençler için ve pek çok CHP'li için de Doğu Perinçek bir kahramandı. Fethullahçılarla dans eden, Sarıgüllere kucak açan CHP'ye alternatifti. Perinçek de halkın isyanı sayesinde içeriden çıktı. İlk röportajlarından birini Akit gazetesine verdi. Cemaate karşı AKP ile ittifak yaparız dedi. Şimdilerde AKP'yi "ABD'nin stratejik piyonu olarak" lanse eden yazarları Aydınlik'tan tasfiye ediyor. Perinçek, Kemalistlerin umudu iken AKP'nin koltuk değneği oldu.

Koç'lar da bir ara AKP karşıtlarının kahramanıydı. Divan Oteli'ni Gezicilere açmışlardı. İlk günlerde o otelin kapılarının polislin saldırdığı gençlerin yüzüne nasıl kapatıldığı çabuk unutulmuştu. Ya da unutulmak istendi. Gerçekte Gezi'ye hiçbir destek veremeyen Koç, AKP ile pek çok konuda ihtilafa düşse de AKP'den daha çok tabii ki halka düşmandı. Nitekim Mart ayının başında Gezi'nin ardından 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonlarıyla da sarsılan Erdoğan'ı kurtaranların başında Mustafa Koç vardı. Erdoğan'la yaptıkları içeriği gizli kalan görüşmeden sonra yerel seçimlere kadar ne bir tape çıktı ne de başka bir şey oldu. Erdoğan hemen sonra Koç'un Ford fabrikası açılışında boy gösteriyordu. Şimdilerde Erdoğan'ın polisi Koç'u korumak için Arçelik'te hakkını isteyen iş-

çilere saldırmakla meşgul.

Bir aşamada Erdoğan'dan kurtulmak için faşistler bile desteklendi. Ankara'da Büyükşehir Belediyesi için faşist Mansur Yavaş CHP adayı oldu. Sonra CHP-MHP ittifakı "Ekmek için Ekmeleddin" kampanyasıyla Cumhurbaşkanlığı Erdoğan'a altın tepside sunacaktı. Şimdilerde CHP, AKP ile koalisyon görüşmesinde; en zor günlerde hep AKP'nin yardımına koşan MHP ise AKP ile Kürt düşmanlığı zemininde buluşmanın mutluluğunu yaşıyor.

Nihayet AKP'nin dermanını Amerika'da arayanlara geliyoruz. AKP ne kadar Amerikancı ise de bu ABD'nin AKP'ye alternatif olarak kendi muhalefet odağını oluşturmasına engel olmadı. ABD Konsololarıyla birlikte Fethullah Gülen'li, Abdullah Gül'ü, Kılıçdaroğlu'lu, hiç değilse bir dönem boyunca Sarıgül'ü bir Amerikan muhalefeti oluşturuldu. Rojava'da IŞİD'e karşı destek verdiği için halkların katiline "Biji Obama!" diyenler de çıktı. Kürt hareketi de Amerika'dan medet umanlar arasındaydı. ABD'nin muhalefetinin de İncirlik'i alınca ya kadar olduğu ortaya çıktı. F-16 jetleri Kuzey Irak'ı bombalarken ABD dışişleri Türkiye'nin teröre karşı kendini savunma hakkını destekliyor diyor. Bunun tercümesini şöyle yapabiliriz: "İncirlik'i kullanarak Ortadoğu'da yarı fiyatına bombardıman yapabileceksek, Erdoğan'ın tahtını korumak için ülkeyi yakmasına ses çıkarmayız."

CHP, MHP, TSK, Koçlar, Perinçekler ve ABD... Hepsi belirli aşamalarda birer birer Erdoğan'ın ve AKP'nin yanına geçtiler. Düştü düşecekken ya biri ya da öteki koluna girip ayağa kaldırdı. Şimdi AKP'nin karşısında bir tarafta cemaat (ki o da Amerikan muhalefetinin asli unsurlarından biri) diğer tarafta ise HDP ve sosyalist sol kaldı.

Halk kendi kara gün dostunu arıyor. Bulduğunda sıkı sıkıya sarılacak. Şimdi halkı hem Erdoğan'dan hem de Erdoğan'ın açtığı yeni belalardan kurtarmak için yeniden aynı tuzaklara düşmemek gerekiyor. Kürt hareketinin, Amerika'nın dostluğunun nereye kadar olduğunu gördüğünü umut ediyoruz. Ortadoğu'da ABD barikatıyla karşılaşmadan özgürlüğe giden bir yol yok. Birleşik Haziran Hareketi'nden sosyalistlerimiz de artık CHP milletvekillerini onur konuğu yapmayı bırakıp varsa tutarlı birileri CHP'den kopmaya çağırılmalı. Bunları her söylediğimizde, sekte olmakla, gerçekçi politika gütmemekle suçlandık. Oysa Erdoğan ve iktidarı işte o gerçekçi politikalar sayesinde ayakta kaldı.

Şimdi fabrikalarda ve sokaklarda mücadele bayrağını yükseltme zamanı. Bu toz duman içinde halkın kötü gün dostlarının bayrağı olabildiğince net olmalı. Bu bayrakta en kalın harflerle anti-empyalizm, anti-kapitalizm ve illa ki sosyalizm yazmalı!

Gençlik mücadelesi

Mezhepçilik, ırkçılık ve gençlik mücadelesi

20 Temmuz Pazartesi günü Kobani'ye yardım götürmek için Suruç'ta toplanan Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF) üyesi 32 kardeşimizin, yolculuk öncesi yaptıkları basın açıklaması sırasında DAİŞ'in düzenlediği canlı bomba saldırısıyla katledilmesiyle, ülkenin gündemi koalisyon tartışmalarıyla bir anda değişti.

Suruç katliamını protesto için yapılan birçok gösteride polisler eylemcilere saldırdı. Hükümet, IŞİD'e operasyon bahanesiyle birçok sosyalisti gözaltına aldı, bir kısmını tutukladı. Kandil'de PKK kampları TSK uçakları tarafından bombalandı. Bombalama sonrasında bölgede bulunan Zergele köyünde on sivilin hayatını kaybetmesi ise burjuva basınına pek yansımada. Basında daha çok, öldürülen polis ve askerlerin haberleri yer alıyor; bunun üzerinden şovenizm tohumları ekilmeye çalışılıyor. Tüm yaşananlar gençliğin de ırkçı ve mezhepçi düşüncelere kaymasına sebep oluyor. İşte önümüzde ciddi bir tehlike!

KSuruç katliamında AKP'nin payı çok büyük. Gönderilen tırlar dolusu silahtan yaralıların tedavi edilmesine kadar AKP'nin DAİŞ'e verdiği desteğin haddi hesabı yok. 7 Haziran seçimlerinden meclisteki çoğunluğunu kaybederek çıkan AKP, koalisyon görüşmeleri süresince içeride ve dışarıda savaşı kışkırtarak olası bir erken seçimde yüksek oy almayı hedefliyor. AKP'nin ve elbette Erdoğan'ın iktidarda kalmak için ülkeyi uçurumun kenarına sürükleyebilecek politikaları izlemesi, gençliğin de dikkate alması gereken konular arasında.

Suruç'ta katledilenler kim?

Öldürülenler, Rojava'da DAİŞ'e karşı varlık mücadelesi ve

ren Kürt halkıyla dayanışma gösterenlerdir. Öldürülenler, Berkin'in abileri, ablalarıdır. Ali İsmail'in sıra arkadaşlarıdır, Medeni, yaşadığı köye kalekol yapıldığı için yapılan eylemde katledildiğinde Lice'ye elini uzatanlardır. Gezi ile başlayan halk isyanında hayatını kaybedenlerle polise karşı aynı barikatı savunanlardır. Soma'da, Torunlar'da, Ermenek'te ve daha birçok iş cinayetine karşı sokağa çıkıp işçi ve emekçilerin katledilmesinin hesabını soranlardır. 1 Mayıs'ta onca polis saldırısına rağmen işçi sınıfıyla dayanışma göstermekten kaçınmayanlardır. Öldürülenler, Kobani serhildanında ayağa kalkan ve bir hafta boyunca durdurulamayan Kürt gençleriyle isyandaştılar. Hepimiz öyleyiz!

Öldürülenler, çok daha geniş bir açıdan baktığımızda, Erdoğan'ın ve AKP'nin "dindar ve itaatkâr gençlik" projesine uymayan bir gençlik kuşağındandırlar. Bundan iki sene önce Gezi ile başlayan halk isyanında nasıl ki omuz omuza mücadele ettiysek bugün de bizleri kirli savaş politikalarıyla birbirimize düşürmeye çalışan AKP'ye karşı mücadeleyi yükseltme zamanıdır!

Gençliğin içinde ırkçılığın da mezhepçiliğin de yeşermesine engel olalım!

İnsanlar doğduklarında nasıl ki ailelerini ve sınıf aidiyetlerini seçemiyorsa, cinsiyetlerini, ten renklerini, doğdukları ülkeyi ve milliyetlerini de seçemiyor. Yaşadığımız coğrafyada Türk, Kürt, Ermeni veya Arap olan bir ailenin çocuğu da olabiliriz, Sünni, Alevi, Hıristiyan veya dini inancı olmayan bir ailenin çocuğu da...

Roboski'de tek geçim kaynağı "kaçakçılık" olan Encü ailesinin bir ferdi de olabiliriz, bu topraklarda soykırıma uğratılmış Ermeni

bir ailenin soyundan da gelebiliriz. Maraş'ta katledilen bir Alevi ailesinin çocuğu da olabiliriz, yaklaşık 30 senedir süren ve sebebi de Türk devletinin Kürt coğrafyasını sömürgeleştirme politikası olan savaşta hayatını kaybetmiş yoksul bir Türk ailenin çocuğu da olabiliriz. Biz seçmiyoruz! Tüm bu farklılıklarımıza göre neden bölünüyoruz? Pekala şu anki yaşamımızdan farklı, daha iyi bir yaşama da sahip olabiliriz. Neden eşit bir şekilde yaşayamıyoruz? Neden bir taraf ezilmişliğini dile getirdiğinde, eşit şartlar altında yaşamak istediğini ifade ettiğinde, bunun için mücadele ettiğinde bölücü olmakla suçlanıyor?

Bölücü olan kim?

Yaşadığımız çağda, dünya çapında savaşlar çıkartarak daha fazla toprak, daha fazla petrol, daha fazla para için halkları birbirine düşman ederek bizleri bölen ve bu bölünmeye dayanarak sömürü düzenini devam ettiren emperyalizmdir. Bu düzen içinde parsa kapmaya çalışan ülkelerin egemen sınıflarıdır! Sözüm ona "ulusal çıkarlar" uğruna, işçi sınıfını ve ezilenleri savaş alanına sürmekten çekinmeyen, onları birbirine kırdıran burjuvazinin ta kendisidir bölücü!

En başta ABD ve AB emperyalistleri olmak üzere, bölgesel olarak güç sahibi olan diğer ülkeler de, emperyalist olmasalar bile yayılmacı özellikler göstermektedirler. Türkiye de bu ülkelerden bir tanesidir. Özellikle son dönemde Irak'ın kuzeyindeki bölgesel Kürt yönetimi ile birlikte petrol üzerinden ilişkilerini geliştirmekte ve kurduğu ekonomik ilişkilerle oraya doğru genişlemektedir. Türkiye, Suriye'deki iç savaştan yararlanarak burada da "güvenli bölge" adı altında Kürt kantonlarının birleşmesini engellemek ve bölgede

nüfuz sahibi olmak istemekte, rejime karşı mezhepçi çeteleri "eğit-donat" kapsamında her anlamda desteklemektedir. IŞİD'e arka çıkmaktadır; çünkü Rojava'nın IŞİD tarafından ezilmesinin, Suriye'de önünü açacağına hesaplarını yapmaktadır.

Gençliğin sorunlarına çare savaş mı?

Bugün Suruç, yarın İstanbul, Ankara, İzmir ve elbette başka şehirler... Tehlike gün be gün yaklaşiyor. Bu coğrafyada mezhepler arası bir iç savaş kışkırtan DAİŞ de, mezhepçi çetelere destek veren ve ülke içinde de şovenizm tohumları ekerek Kürtlere ve onlarla dayanışma gösteren sosyalistlere saldıran AKP de gençliği felakete sürüklüyor.

Gençliğin yaşadığı sorunlara hiçbir çözüm sunmazken, tüm dünyada ciddi bir ekonomik kriz yaşanırken, dibimizdeki Yunanistan'da gençlik, açlıkla ve işsizlikle terbiye edilmeye çalışılırken ve Yunan gençliğinin içinde bulunduğu durum bize çıplak bir şekilde geleceğimizi gösteriyor, halklar arasında veya mezhepler arasında çıkacak bir savaşta bizim çıkarımız ne?

Gerek lise gerekse üniversite eğitiminin git gide piyasalaşmasıyla ailesinin maddi durumu uygun olmadığı için okuyamayan, işsizliğe mahkum mahkûm edilen yüz binlerce gencin sorunlarını savaş mı çözecek?

Geleceksizlik yüzünden depresyona sürüklenen, bir bonzai gibi uyuturucu maddelere veya alkolle bağımlı olan gençliği, düştüğü bataklıktan savaşta oluşacak kan gölü mü kurtaracak?

Geçim sıkıntısı yüzünden güvencesiz koşullarda, kimi zaman merdiven altlarında, kimi zaman inşaatlarda çalışan, "iş kazaları"nda

parmakları, kolları kopan, kimi zaman resmen katledilen gençliğin sorunlarına bulunacak çare savaş mıdır?

Erdoğan'ın savaşı bizim savaşımız değil!

Ne liseli veya üniversiteli öğrenci gençliğin, ne işçi veya işsiz ne gençliğin, ne de her yıl on binleriyle silaâh altına alınan gençliğin bu savaştan hiçbir çıkarı yoktur!

Bu savaş, Soma'nın emekçi halkına tekme atanların iktidarlarını koruma savaşıdır. Bu savaş, daha iyi çalışma koşulları için mücadeleye atılan metal işçilerine saldıranların, mücadelenin başını çeken öncü işçileri işten atanların savaşlarıdır. Bu savaşı kışkırtan iktidardakiler, kendi çocukları çürük raporları alırken, bedelli askerlik yaparken, işçi ve emekçi çocuklarını, kendi iktidarlarını kanla yeniden tahkim etmek için savaşa göndermek istiyorlar. Hem içeride hem dışarıda çıkaracakları savaşlarda egemen sınıfların piyonları olmayalım!

Kardeşler, dostlar, işçi ve emekçi çocukları gelin hep beraber hayatlarımızın karartılmasına karşı çıkalım! Omuz omuza gençliğin içinde yayılmaya çalışılan mezhepçi, ırkçı düşüncelere geçit vermeyelim! Hep beraber yaşasın halkların kardeşliği diyelim ve bizleri birbirimize düşürmeye çalışanlara karşı mücadele edelim!

AKP'yi de DAİŞ'i de, tüm Ortadoğu halklarıyla ve gençliğiyle dayanışarak işçi sınıfıyla beraber yerle bir edelim! Suruç'ta katledilen arkadaşlarımıza sözümüz olsun: Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren emperyalistleri de AKP'yi de mezhepçi çeteleri de tarihe gömerek bu coğrafyada kardeşliğin türkününü hep beraber söyleyeceğiz!

Temel liseler ve özel okullarla eğitim daha da ticarileşiyor

Bu sene de lise yıllarının sonuna gelen öğrenciler üniversite tercihlerini yaptılar. Kimi istedikleri yeri kazanırken, kimi tercih listesinde daha altlara yazdığı bir yere yerleşti, çoğunluk ise yine açıkta kaldı. Bir üniversiteye yerleşebilmek, mümkünse iyi bir eğitim almak ve güvenceli bir geleceği garantilemek umuduyla, bir sene boyunca YGS ve LYS'ye hazırlandılar. Dershaneler, özel hocalar, test kitapları: Yani bir sürü harcama...

Bu sene, öğretmenlerin, öğrencilerin ve ailelerin gözü kulağı, hükümet ve cemaatin dershane kavgasındaydı. Çünkü herkes, dershaneler kapatılırsa devlet okullarının öğrencileri sınava

hazırlamayacağından endişeleniyordu. Sonra başka bir alternatif ortaya sunuldu: Temel liseler. Bazı dershaneler özel okula dönüştü ve bu özel okulların reklamlarını her yerde görmeye başladık. Birçok öğrenci de devlet okullarında yeterli bir eğitim alamayacağı kaygısıyla bu yeni özel okullara geçmeye karar verdi.

Özel okullara giriş için, dershaneler daha çok para kazanabilsin diye her sene daha da zor bir sınav hazırlanıyor. Bütün öğrencilere yetecek kadar okulun açılması, eğitimin daha bilimsel ve nitelikli hale getirilmesi gerekirken, nitelikli eğitim, artık yalnızca parası olanların satın aldığı bir lüks haline getiriliyor.

Dershanelere para yetiştirmek için şantiyelerde, restoranlarda çalışan öğrencilerin parası özel okula nasıl yetsin? Temel liseler, özel okullar, parası olmayan ailelere; "çocuklarınızı okutmayın" demekten başka bir şey değil!

Üniversite okurken de üniversiteye girmek için sınavlara hazırlanırken de, bir sürü öğrenci erken yaşta çalışmak zorunda kalıyor. Geçtiğimiz günlerde, İnegöl'de motorla sipariş götürürken hayatını kaybeden 15 yaşındaki öğrenci işçi kardeşimiz İbrahim Kılıçaslan da onlardan biri. Biz İbrahim için, onun gibi iş cinayetinde ölen

nice sıra arkadaşlarımız için parasız eğitim talebimizi haykırmaya

devam edeceğiz! Herkese eşit, parasız, bilimsel eğitim!

Suruç şehitlerimizin şarkıları yarım kalmayacak, kavgamızda yaşayacaklar!

Takvimler 20 Temmuz'u gösterirken, AKP destekli, tekkfirli IŞİD çeteleri kardeş Kürt halkının yüreğinin yanına yüreklerini koyan Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF) üyesi 31 canımızı Suruç'ta hunharca katletti.

Niçin katledildiler? Çünkü onlar bu yola ülkenin dört bir yanından İstanbul, İzmir, Samsun, Diyarbakır, Ankara ve daha birçok ilden Kobani'nin (Kobanê) yeniden inşası için enternasyonalist bir ruhla çıkmışlardı.

Niçin katledildiler? Çünkü onlar Rojava'nın mücadelesinin, Türkiye ve Kürdistan'da ayağa kalkan herkesin mücadelesi olduğu bilinciyle, "Kobani'ye bir tuğla da biz koyacağız" demişlerdi.

Acımız büyük. Fakat öfkemiz daha da büyük. Sömürücü egemen sınıfların diğer katliamlarını da, Suruç katliamını da asla unutmayacağız, unutturmayacağız. Gün, Suruç'ta katledilen genç sosyalistlerin hesabını sormak için devrimci dayanışmayı büyüme günüdür. Gün, Kürt halkının haklı ve onurlu mücadelesiyle en ileri düzeyde dayanışma, kazanımlarını sahiplenme günüdür.

Suruç'ta toprağa düşen genç fidanlarımızın şarkıları, özelemleri, umutları yarım kalmayacak, hepsini devrimci mücadeleyi büyüterek tamamlayacağız. Onları devrim ve sosyalizm kavgamızda yaşatacağız.

Armağan Tulun

Gelecek hırsız kapitalizm

Yunanistan, tarihsel olarak tüm dünyada intihar oranının en düşük olduğu ülkelerden birisiymiş. Son iki yıldır ise, özellikle gençlerde çok daha yüksek olmak üzere, intihar oranı toplamda yüzde 35 artmış. Bu artışa ve nedenlerine ilişkin bir dizi araştırma, inceleme yapılıyor. Anlamak için Yunan emekçi halkına kulak vermek yeterli. O zaman, insanları ilk önce depresyona, ardından da intihara sürükleyen nedenlerin başında, muazzam boyutlara ulaşan işsizliğin bulunduğunu görmemek mümkün değil. Gelecek kaygısından da öte bir durum söz konusu. İnsanları evlerinden barklarından eden ve uzun yıllar süren işsizlik, insanların geleceğe dair tüm umutlarını, hayallerini de yok ediyor. Yunan emekçi halkı, çalışma hakkı gasp edildiği için, isteyip de çalışmadığı için ölüyor.

Türkiye'de ise, sadece geçtiğimiz temmuz ayı içinde, her gün en az beş işçi ailesinin evine ateş düştü. Tarımda, madenlerde, inşaatlarda ve çeşitli fabrikalarda çalışan 166 işçi, çalışırken yaşamını yitirdi. Tıpkı kendilerinden önce 2015 yılının ilk yarısında ölen 805 işçi gibi. Türkiye'de son 10 yılda iş cinayetlerinde yaşamını yitiren 12 binden fazla işçi gibi. Sayı her yıl biraz daha artıyor. Emekçilerin, Yunanistan'da çalışmadığı için sönen hayatları, Türkiye'de çalışırken sona eriyor.

Elbette intiharin, kişinin kendi tercihi olduğu söylenebilir. Bu ilk bakışta doğru görünebilir. Peki, kemer sıkma paketleri ile sağlık hakkının birçok yönüyle gasp edildiği, bu yüzden de insanların ağır maddi ve manevi koşullar altında yaşarken, ihtiyaç duydukları psikolojik yardımı alamadıkları bir ülkede, intiharin tümüyle kişisel bir tercih olduğu ileri sürülebilir mi? Elbette hayır! Artan intihar oranlarının asıl sorumlusu, kendisi ile birlikte insanlığı da çöküşe götüren kapitalizm. Bu intiharlar, bir anlamda, bu düzenin yarattığı sorunlarla başa çıkamayanların bir ifadesidir. Tek başına aksini başarmak da, orada yaşanan yıkımın düzeyi dikkate alınır, hiç kolay olmasa gerek.

Ege'nin bu yakasında çalışırken iş cinayetlerinde ölenlerin katili de aynı, kapitalizm. Ve onun karşısında tek başına ayakta durmak mümkün olmadığı gibi, katilin eline düşmemeyi garantilemenin de imkânı yok. Son yaşanan bir iş cinayeti, acı bir şekilde, görmek istemeyenlere bile gösteriyor bunu ne yazık ki. Soma'da 301 madencinin öldüğü katliamda, Rahmi Sözüer isimli bir işçi, vardiya değişimi için madene gitmiş ama arkadaşı onun yerine madene girdiği için şans eseri kurtulmuştu. O madene ya da başka madenlere tekrar girmek, yakınlarını kaybedenler için ne kadar ağır, ne kadar zordur. Rahmi Sözüer de bir daha madene girmemiş. Geçen ay İzmir Bayraklı Belediyesi'nde taşeron işçi olarak çalışmaya başlamış. Ancak işe girdikten sadece birkaç hafta sonra, 1 Ağustos'ta, çalıştığı şantiye alanında kullandığı kamyonun kasasının yüksek gerilim hattına değmesi sonucu elektrik akımına kapıldı ve hayatını kaybetti. Kapitalizm denen seri katil, onu madende değil, belediyede taşeron işçi olarak çalışırken buldu.

Tek başına bir kurtuluşun mümkün olmadığı gibi, tek başına geleceğe umutla bakabilecek gücü bulmak da mümkün değil. Çünkü kapitalizm, ileride bir şeylerin değişebileceğine dair bir inanç yaratma kapasitesini bile yitirmiş durumda. Ne bugün ne de gelecek için işçilere, emekçilere vaat edebileceği bir şey yok. Ama biz geleceğe umutla, inançla bakabiliyoruz. Çünkü ekonomik anlamdaki depresyona karşı da, onun yarattığı psikolojik anlamdaki depresyona karşı da, işçi ölümlerinin son bulması için de en etkili şeyin, hepsinin kaynağı olan kapitalizmin ortadan kaldırılması için mücadele etmek olduğunu biliyoruz. Çünkü bunun için işçi sınıfının örgütlü gücünden başka bir şeye ihtiyacımız olmadığını ve geleceği kendi ellerimizle inşa edebileceğimizi biliyoruz. Hem bu topraklarda hem de Yunanistan'da ve bütün dünyada!

Davutoğlu Fransa'da terör "karşıtı", Türkiye'de terör yanlısı!

Yukarıda iki fotoğraf görülmektedir ve bu iki fotoğrafın ortak noktası, ikisinin de cihatçı terör örgütleri tarafından yapılan katliamlar üzerine gerçekleştirilen eylemlerde çekilmiş olmasıdır. Ve başka da hiçbir ortak noktası yoktur.

7 Ocak 2015 tarihinde, Fransa'da yayın yapan Charlie Hebdo isimli mizah dergisine El-Kaide'nin Yemen kolu tarafından yapıldığı açıklanan ve 17 kişinin öldürüldüğü bir saldırı gerçekleştirilmişti. Saldırı dünya çapında büyük ses getirmiş ve dünya kapitalizminin siyasi liderleri tarafından büyük bir lanetle kınanmıştı. Fakat kınamakla yetinmeyip 11 Ocak'ta bu siyasi liderler arkalarında yüzbinlerce kişilik bir kalabalıkla République Meydanı'nda toplanmış ve terörün olmadığı barış içindeki bir dünya için yürümüşlerdi.

Kimler yoktu ki bu siyasi liderlerin içinde! Ortadoğu halklarından milyonlarca insanın ölümüne neden olmuş emperyalist İngiltere'nin Başbakanı David Cameron, Yunan halkının boğazına yapışmış Avrupa'nın yeni demir leydisi Angela Merkel, Ukrayna faşistlerinin koruyucusu Petro Poroşenko, yıllardır Filistin halkını sistemli olarak katleden ve topraklarını işgal etmeye devam eden

Siyonist İsrail'in Başbakanı Benjamin Netanyahu ve DAİŞ'i besleyip büyüten, koruyup kollayan AKP hükümetinin Başbakanı Ahmet Davutoğlu! Ve daha niceleri... İşte o ilk fotoğraf, dünya halklarının baş düşmanları olan emperyalist ve Siyonistleri de barındıran bu katiller, tefeciler çetesinin, ikiyüzlü bir şekilde dünyaya "barış" mesajları verdiği eylemdendi.

Altta fotoğraf ise, Kobani'deki Kürt halkıyla dayanışmak için Suruç'ta bir araya gelen, ve basın açıklaması esnasında DAİŞ'in düzenlediği canlı bomba saldırısı ile katledilen 32 gencin anısına düzenlenen eyleme polislerin saldırı anını bizlere anlatıyor. Katliamın gerçekleştiği günün akşamında, birçok şehirde eylem çağrısı yapıldı. Bu eylemlerin en kalabalıklarından birisi de İstanbul'daydı. Fotoğrafın çekildiği yer de o gün binlerce kişinin yürüdüğü Beyoğlu'ndaki İstiklal Caddesi. Ve polis, eylem sonunda tazyikli suyla, gaz bombalarıyla toplanan kitleyi dağıtmak için saldırıyor! Üstelik bu eylem, katliamın yaşandığı gün yapılan eylemlerden sadece bir tanesi. Geçtiğimiz bir hafta boyunca ülkenin dört bir tarafında Suruç şehitleri için anmalar, yürüyüşler yapıldı, cenazeler defnedildi. Bir haftadır birçok eylem ya polis saldırıyor, gözaltı yapıyor, ya da yapılan eylemler polislerin baskısı altında gerçekleşiyor. Barış yürüyüşü yasaklanıyor. Terörü bahane edip, DAİŞ'e operasyon kisvesi altında yüzlerce solcu gözaltına alınıyor, bir kısmı tutuklanıyor. Bir kişi yapılan operas-

yonlarda açıkça infaz ediliyor!

Anlayacağınız Başbakan Davutoğlu Fransa'nın başkenti Paris'te terör "karşıtı", Türkiye'de ise şehitlerini anmak için bir araya gelen halka terör uygulayan! Suruç için yapılan eylemlerde yukarıda saydığımız katil ve tefeciler çetesinden eser yok. Yüksek güvenlik önlemleri, protokol sıraları, dünyaya servis etmek için toplanmış burjuva medyasından da eser yok.

Çünkü ikinci fotoğrafın ortaya çıkmasına neden olan şey, beslenip büyüdülen tekkfirli bir terör örgütünün, bu çetenin gerçek düşmanlarından birini hedef almasıdır. Bu saldırının hedefi enternasyonalist dayanışmadır, Kürt halkının haklı direnişinin yanında duranlardır. Barış palavralarıyla tüm dünyada gerçek terörü besleyenlerin, uygulayanların ikinci fotoğrafta yeri yoktur! Onlar ikinci fotoğrafta ancak polisleriyle, TOMA'larıyla kendi kepezeliklerine karşı sokağa çıkan insanlara saldırırken yer alabilirler.

Bizler 32 kardeşimizin katledilmesine sebep olan saldırının faillerini üstteki fotoğraftan gayet iyi biliyoruz. Bizler, Kürt halkının DAİŞ'e karşı verdiği haklı mücadelenin sonuna kadar arkasındayız. Bizler, Ortadoğu'dan bu tekkfirli ve katliamcı çeteleri, onları besleyenleri kovmak için, öldürülen 32 kardeşimizin hayallerini süslediği gibi, bütün dünyada bu katillerin, tefecilerin bir tanesinin bile kalmayacağı günler için mücadele ediyoruz.

Ortadoğu'da DAİŞ'i tarihin çöplüğüne gönderene kadar, emperyalistleri ve Siyonistleri bu coğrafyadan defedene kadar mücadeleye devam! Bu coğrafyada yaşayan halklar, inançları ve mezhepleri ne olursa olsun, işçi sınıfının öncülüğünde mücadelesini Ortadoğu Sosyalist Federasyonu'yla taçlandırdığında, işte o zaman bu topraklar halkların kardeşliği kokacak!

Halkın "Ohi"si, Çipras'ın Ne'si?

Temmuz ayı, Yunanistan'da ülke ölçeğinde bir tahterevallî gibi yaşandı. Bir başta Yunan emekçileri, öte başta AB emperyalistleri. 5 Temmuz'da düzenlenen referandum tahterevallinin halk yanının yukarı, AB yanının aşağı yönde hareketini temsil ediyordu. Referandumdan iki gün önce, 3 Temmuz'da "Ohi" (hayır) taraftarları, belki de Yunan tarihinin

gördüğü en büyük kitle gösterisini düzenlemişti. "Ohi" oyunun kendisi ise yüzde 62 çıktı. İşçi mahallelerinde bu yüzde 80'e kadar yükseliyordu! Tam bir zafer!

Ertesi hafta tahterevallî ters yönde hareket etti. Halkın kemer sıkmaya büyük bir tepki gösterdiğini gören Çipras gitti, teslim oldu! Önce kendisi 8 Temmuz'da daha önce halkın reddettiği AB/

İMF'nin teklifi programdan da daha ağır bir kemer sıkma programı önerdi. Sonra referandumdan sadece bir hafta sonra 12 Temmuz'da yapılan zirvede kendi önerdiği programdan da ağır, Yunanistan'a Düyun-u Umumiye gibi bir kurum getirerek yarı-sömürgeleşme sürecini tescil eden bir dayatmaya boyun eğdi! Tam bir hezimet!

Halk "Ohi" dedi, Çipras hemen ardından "Ne" (evet). Bu çelişkiyi kimse açıklamıyor. Oysa çelişkiyi doğuran dinamik çok önemli. Çipras'ın Yunanistan'ın politik yelpazesindeki yerinin ne olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Çipras'ın gerçek ortağı Nea Dimokratia!

Çipras, referandumda gerçekten has burjuva partilerinin, en başta ikinci büyük parti konumunda olan sağcı Nea Dimokratia'nın (Yeni Demokrasi) tabanının oylarına güvendiyse bunun tek bir anlamı olabilir: Yunanistan politikasının hayati önem taşıyan konusu olan kemer sıkma Çipras'ın yeri Nea Dimokratia'nın yanındır! Yani Çipras artık solda bile değildir. Nitekim Syriza içinde milletvekillerinin isyanı dolayısıyla 15 ve 22 Temmuz günlerinde mecliste kemer sıkma konusunda yapılan oylamaları Çipras ancak sağcı partinin ve diğer düzen partilerinin milletvekillerinin oyları sayesinde kazanmıştır.

Çipras'ın özlemi "Ne"ydi!

Gerçek gazetesinin sitesinde referandumdan üç gün önce yayınlanan bir yazıda şu deniyordu: "Bizim tahminimiz odur ki, Çipras'ın ve Syriza'nın en sağ unsurlarının umudu, kendi dışındaki partilerin tabanının zaten 'evet' oyu kullanmasının yanı sıra, kendi tabanının bir kısmında da AB konusunda var olan yanılışmalar dolayısıyla 'evet' oyunun referandumu kazanacağıdır. Bunun sonucu, ekonominin resmî iflasın kenarından dönmesi, ama Yunan halkının 2010'dan beri süren sefaletinin artarak devam etmesidir."

Yani, Çipras halkı referandumla götürürken planını sonucun "evet" çıkacağı varsayımı ile yapmıştı. Bütün amacı, "evet" çıkınca, "Ne yapayım, kemer sıkmayı halk istedi" demek ve kendini temize çıkarmaktır. Bu senaryo doğru ise halk "hayır" deyince Çipras ve arkadaşlarının ne yapacaklarını şaşırması olmaları gerekir. Bunu doğrulayan bir bilgi eski Maliye Bakanı Yanis Varufakis'ten gelmiştir. Varufakis 5 Temmuz gecesi heyecan ve neşe içinde Syriza merkezine gittiğinde, ölü evine gitmiş gibi bir manzara ile karşılaştığını anlatıyor! Demek ki Gerçek gazetesinin tahmini doğrulanmıştır! Bu ilk şaşkınlığı attıktan sonra ise Çipras eski planını "hayır" a rağmen sürdürmeye karar vermiş ve teslim bayrağını çekmiştir!

Çipras şimdi de asi milletvekillerini "Ya hizaya gelirsiniz, ya da erken seçim yaparım" seçenekleri ile tehdit ediyor. Yani onları da sağ ile aynı oyu kullanmaya zorluyor. Biz sanıyoruz ki, Nea Dimokratia Yunan burjuvazisinin çıkarları adına kabul ederse, erken seçim yapılmayacaktır. Yerine bir Syriza-Nea Dimokratia koalisyonu kurulabilir. İşte o zaman Çipras'ın sadece referandumda ve meclisteki oylamalardaki tarafının değil, gerçek yerinin sağın yanı sıra olduğu hükümet koalisyonuyla da tescil edilir. Sadece sağın değil. Referandum gecesi Nea Dimokratia'nın yeni başkanı gayet açık sözlü biçimde Yunan burjuvazisinin "sınıf tepkisi"ni göstereceğini açıkladığına göre, Çipras'ın yeri Yunan burjuvazisinin yanındır!

Acaba bizim şaşkınlığımız o zaman da hâlâ "Ne etti la bu Syriza size?" diye soracaklar mı? Bize değil ama size epey bir kötülük etmiş anlaşılır!

Syriza'dan çok Syrizacı'lar

Çipras'ın Syriza'sı Yunanistan seçimlerini kazandığında tam bir zafer havası vardı. Sadece Yunanistan'da değil Türkiye'de de... Hemen Türkiye'nin Syriza'sı kim olacak tartışmaları başladı. Bu mevkiinin HDP'den Vatan Partisi'ne kadar taliplisi çoktu. Ne var ki Syriza'nın kardeş partisi ÖDP, mührün kendisinde olduğu konusunda ısrarlıydı.

Syriza, AB'nin kemer sıkma paketini referandumla götürdü. Yunanistan emekçi halkı, Syriza'ya bir zafer daha hediye etti. Hayır, Evet'i emekçi mahallelerinin gücüyle ezdi. Ama Çipras gidip aynı paketin altına imza attı. Önce pakete muhalif maliye bakanını tasfiye etti. Sonra parti içi muhalefete savaş açtı. Syriza'nın başında olduğu hükümetin polisi ise sokakta sandıktan çıkan "hayır"ı, liberal darbeye "evet"e çeviren Çipras'a karşı direnen halka gaz bombalarıyla saldırıyordu. Şimdi buna ihanet denmez de ne denir?

Türkiye'nin Syriza'sı olmaya soyunanlar birden dağılıverdi. Hepsi anında ulusal politikaya döndüler. Syriza'yı soldan eleştiren ama sonuçta Syrizacı olanlar ihanet yerine ricat yani geri çekilme kavramını kullanmayı tercih ettiler. Halbuki ricat kavramı askeri terimolojiden siyasete aktarılmıştır ve düşman taarruzu karşısında bozguna uğ-

ramamak adına düzenli ve planlı bir geri çekilişi anlatır. Siyasette, güçsüzlük durumunda geri adım atmak, tavizler vermek için kullanılır. Oysa Syriza, tüm halkın desteğini aldığı bir anda, halkın hasımları olan sermaye, AB, İMF ve Merkel'in kara kara düşündüğü bir anda geri adım atıyordu. Kalenin içinde halk direnmek için kol kola girmişken, şehrin anahtarını barbarlara tek ok fırlatmadan teslim ediyordu.

Dünün Syrizacıları çark ederken, Syriza'yı her durumda savunmak için göğsünü siper eden ÖDP oldu. Birgün gazetesi Syriza'nın aslında ihanet etmediğine dair peş peşe yazılar yayınlamaya başladı. Eski ÖDP Genel Başkanlarından Hayri Kozanoğlu, Syriza'nın yenilgisinden, Güney ülkeleri için "Tek ülkede sosyalizmi bırakın tek ülkede neo-liberalizme karşı direnişin bile imkansız olduğu" dersini çıkardı. Ne ders ama! Kozanoğlu'nun Stalinist damarı onu yapa yapa Stalinist Trotskist yapmış baksanıza! Çünkü Stalinistler Trotski'yi tüm ülkelerde aynı anda devrim yapmayı beklemekle suçlar. Halbuki bu büyük bir çarpıtmadır. Trotskiy, tek ülkede başlayan devrimin yayılmasını ve sosyalizmin uluslararası arenada zaferini savunur. Kozanoğlu'nun Stalinist Trotskizmine bakarsanız Syriza suçsuz çünkü aynı anda

İspanya ve İtalya'da da halk direnişe geçmediği için Syriza'nın Yunanistan'da teslim bayrağını çekmesi normal. Sormazlar mı, Yunanistan direnmezse İtalya, İspanya nasıl dirensin? Sen ilk mevziiyi savaşmadan terk edersen kalanları nasıl korursun?

Syriza'nın gençliği alanlara çıkmış, parti içi muhalefet isyan bayrağını çekmiş ne gam! Birgün gazetesi Syriza'dan çok Syrizacı. Gazetenin köşesinden "Ne etti la bu Syriza size!" diye serzenen İbrahim Varlı, Syrizacılığı, anlaşmadan Yunanistan'ın kârlı çıktığını söylemeye kadar vardırıyor. Pes doğrusu, bu kadarını Syriza'nın kendisi bile söylemiyor! Bu kadar açıktan Syriza dalkavukluğu yapmayan değerlendirmelerde ise Syriza, başına talihsiz olaylar gelmiş bir şekilde ihanetin faili değil de olayların mağduru olarak sergileniyor.

Önce Syriza'yı iktidara getiren, sonra da referandumda hayır diyen Yunanistan emekçi halkı, tüm bunları Çipras'ın kara kaşı kara gözü için değil, kemer sıkma paketinden kurtulmak için yaptı. Ve ihanete uğradı! Bunu görmeyen Yunanistan'dan ders çıkaramaz. Çünkü Yunanistan'da çıkarılacak ilk ve en büyük ders, emekçi halkın ihanet eden liberal partilere değil mücadeleyi işçi iktidarına taşıyacak öncü devrimci bir partiye ihtiyacı olduğudur.

3. Avrupa-Akdeniz Konferansı:

AB ve ABD emperyalizmine, kapitalizme, tekfirciliğe, mezhepçiliğe karşı mücadele çağrısı!

Kristiyan Rakovski Balkan Sosyalist Merkezi ve RedMed (Kızıl Akdeniz)'in birlikte organize ettiği 3. Avrupa-Akdeniz Konferansı 18-21 Temmuz tarihleri arasında Atina'da gerçekleştirildi. Türkiye'den Devrimci İşçi Partisi (DİP), Yunanistan'dan Devrimci İşçi Partisi (EEK), Finlandiya'dan Marksist İşçi Birliği (MTL) ve İtalya'dan Komünist İşçi Partisi (PCL) temsilcilerinin yanı sıra Bulgaristan, Makedonya, Kıbrıs, Polonya, Finlandiya, Danimarka, İskoçya, Avusturya ve Portekiz'den sendika, siyasi parti temsilcileri ve aydınlar konferansta yer aldı. Bosna-Hersek, Uruguay ve İran'dan konferansa yazılı katkılar sunulurken, Rusya ve Ukrayna ile de Skype üzerinden bağlantı kuruldu. Konferansa, Avrupa ve Akdeniz bölgesi dışından ABD, Brezilya, Güney Afrika, Hindistan'dan da katılım gerçekleşti. Yunanistan'dan ise EEK'in yanı sıra işgal altında ve işçi yönetiminde olan VioMe fabrikası temsilcileri ile sosyalist soldan NAR ve OKDE-Spartakos temsilcileri konferansa katıldı.

Konferansın açılış oturumunun başkanlığını Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı Sungur Savran gerçekleştirdi. EEK Genel Sekreteri Savas Mihail ise ana raporu sundu. Açılış gününün diva-

nında PCL Genel Sekreteri Marco Ferrando ile Rusya'dan Birleşik Komünist Partisi (UKP) temsilcisi Darya Matina ve Rusya Komünistleri Partisi (PRK) Merkez Komitesi adına Yosif Abramson da yer aldılar.

Geniş bir uluslararası katılımı ile düzenlenen konferans, Yunanistan'da halkın AB ve sermayenin kemer sıkma politikalarına karşı direndiği bir dönemde gerçekleşti. Emekçi halkın mücadelesi üzerinden iktidara gelen Syriza'nın, kemer sıkma paketini halkoyuna sunup "hayır" cevabını aldıktan sonra, büyük bir ihanet örneği ile AB ve sermayenin dayatmalarını kabul etmesi konferansın içeriğine damgasını vurdu. Konferans, Yunanistan örneğinden hareketle kapitalist krizin faturasını ödememek için işçi ve emekçileri Syriza gibi hain reformist önderliklerden koparak devrimci bir alternatifini inşa etmesi üzerine odaklandı. Bölgeden temsilciler konuşmalarını yaptıkça Syriza vakasının hiç de Yunanistan'a özgü olmadığı, AB emperyalizminin tüm Avrupa'da özellikle de Balkanlar ve Kuzey Afrika'da sınıf mücadelesini engellemek, halkın direnişini düzen sınırları içinde tutmak için nasıl yoğun bir çaba içinde olduğu tüm açıklığıyla belirdi.

Konferansta pek çok kez Yunanistan'da halkın AB'ye karşı direnişi ile Ukrayna'da özellikle faşist Kiev rejimine karşı mücadele ile Donbas bölgesindeki isyanın Avrupa'da belirleyici iki eksen olarak öne çıktığı vurgulandı. Sungur Savran'ın Ortadoğu ile ilgili sunduğu raporun ardından emperyalizme, mezhep savaşını körükleyen işbirlikçi devletlerle ve nihayet DAİŞ'le mücadeleye dair perspektiflerle konferans tüm bölgeye yönelik kapsayıcı bir perspektif oluşturdu. Sonuç bildirgesi ile Balkanlar, Ortadoğu ve Ukrayna üzerine karar altına alınan metinlerde yansımaları bulan bu perspektif, hem AB hem de ABD emperyalizmine karşı uzlaşmaz bir tutumu, her türlü ay-

rımcılığa, ırkçılığa, mezhepçiliğe, faşizme karşı mücadeleyi, tüm Avrupa-Akdeniz havzasında ve giderek dünya çapında işçi sınıfının enternasyonalist alternatifini yaratma hedefini öne çıkarıyor.

Konferansın son gününde Suruç'ta AKP destekli tekfirci DAİŞ çetesi tarafından gerçekleştirilen katliam ise alınan kararların gerçekliğinin son derece acı ama bir o kadar da çarpıcı bir kanıtı oldu. Suruç katliamının ardından konferans, DAİŞ'i lanetleyen, katliamdan AKP iktidarını sorumlu tutan ve sorumluların derhal bulunmasını talep eden bir karar oy birliği ile kabul etti.

Daha sonra konferans delegeleri, Suruç katliamı dolayısıyla Atina'da gerçekleştirilen bir ey-

leme katılım sağladı. Yoldaşımız Sungur Savran burada kitleye yönelik bir konuşma da gerçekleştirdi. Yine konferans delegeleri Atina'da kemer sıkma paketine ve Syriza'nın ihanetine karşı düzenlenen kitlesele bir eyleme de toplu şekilde katıldı. Böylece konferans kararları ilk pratik sonuçlarını da ortaya koymaya başlamış oldu.

Gerçek gazetesinin ve RedMed'in internet sitelerinde kararların farklı dillerdeki metinlerine, yine Gerçek gazetesi internet sitesinde Sungur Savran'ın iki kısım halinde yayınlanan Atina güncesi yazılarına, daha ayrıntılı konferans haberlerine ve Atina'da Sungur Savran'ın yaptığı konuşmanın videosuna ulaşılabilir.

İran'da yeni bir dönem açılıyor

Uzun yıllar süren görüşmeler nihayet sonuçlandı ve Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin beş daimi üyesi artı Almanya (5+1 grubu) ile İran arasında, Batı'nın uyguladığı ekonomik yaptırımların kalkması karşılığında bu ülkenin nükleer silah üretmemesi konusunda anlaşmaya varıldı. İmzalanan anlaşma, İran'a askeri olmayan amaçlar için nükleer teknolojiyi geliştirme izni verdiğinden, bu faaliyetin askeri amaçlarla kullanılmaması amacıyla çok karmaşık birtakım denetim mekanizmaları ve değişik türden takvimler içeriyor. Üstelik uzun vade için ciddi belirsizlikler var. Ama sonuçta Ortadoğu bölgesinin ana çatışma kaynaklarından biri şimdilik dondurulmuş oluyor.

İran mollalar rejiminin 1979'dan sonra "Büyük Şeytan" olarak ilan ettiği ABD ile anlaşmaya varabilmesi, aslında alternatiflerin her iki tarafı da çıkmaz sokaklara sürükleyecek olmasına bağlı. Emperyalist kamp, anlaşma olmazsa İran'ın nükleer silah geliştirmesini önlemenin tek yolunun savaş olduğunu biliyor. Afganistan, Irak, Libya ve Suriye'de toplam 14 yıl içinde üst üste başarısızlıklar yaşamış olan emperyalizm, sayılan ülkelerin hepsinden

büyük (nüfusu Türkiye ile yaklaşık aynı) ve askeri, diplomatik ve politik olarak büyük tarihi birikime sahip olan İran'a savaş açmaya kolay kolay cesaret edemez.

Öte yandan, İran'ın da ekonomisi yaptırımlardan çok kötü etkileniyordu. Farklı hesaplamalar olsa da, İran'ın yaptırımların uygulandığı dönemde toplam 500 milyar dolara yakın zarara girmiş olduğu söyleniyor. Bu miktar İran'ın bir yıllık gayrisafi yurtiçi hasılasına denk geliyor! Yaptırımların kalkmasıyla İran'ın dondurulmuş hesaplarından 100 ila 150 milyar dolar paranın ekonomiyeye akacağı belirtiliyor. 2009'da bir önceki cumhurbaşkanı Ahmedinejad'ın seçilmesi sırasında seçim hileleri yapıldığı iddiasıyla başlayan, ancak bir halk isyanına dönüşen eylemlerin, ekonominin çok kötü durumda olması, işsizliğin ve sefaletin yayılması dolayısıyla işçi sınıfına sıçraması riski, İran yönetiminin ekonomik durumu düzeltmeye öncelik vermesine yol açtı.

Nükleer silahtan çok daha fazlası

Bu faktörler her iki tarafı da birbirine yaklaştırdı. Ama anlaşmanın sadece nükleer silahtanla

ile ilgili olduğunu sanmak büyük hata olur. Bu anlaşma İran'ın 35 yıl süren bir yalnızlık döneminden sonra dünya ekonomisi ve politik sistemi ile bütünleşmesinin kapısını açıyor. Ekonomik bakımdan uluslararası şirketler daha şimdiden İran üzerine projelerini açıklamaya başladı. İran tarafı da bu tür yoklamalara olumlu cevaplar veriyor. İran, bir yandan petrol ve doğal gaz rezervleri bakımından dünya dördüncüsü iken, bir yandan da Ortadoğu'nun öteki petrol zengini ülkelerinden farklı olarak bir sanayi kapasitesine de sahip. Örneğin Peugeot'nun yaptırımlar dolayısıyla çekildiği otomotiv sanayisinde 45 bin İranlı işçi çalışmaktadır. Bu bakımdan İran'ın ekonomik potansiyelinin yakın dönemde bir patlama yaşaması bile mümkündür.

2009 isyanından sonra rejim, Devrim Muhafızları'nın Besic olarak bilinen gönüllü kanadının halkın ve özellikle kadınların üzerindeki baskısını sınırlayacak adımlar attı. Bugün İran kadınlarının neredeyse yüzde 90'ı hicabı sadece formel olarak yerine getiriyor. İran din baskısı bakımından Arap dünyasından, hatta bazı bakımlardan günümüz Türkiye'sinden bile daha rahat bir yer haline geliyor. Bunun

Batı ile bütünleşmenin önündeki engelleri ortadan kaldırma yönünde etki yapacağı açık.

Her ne kadar 5+1 grubunda Çin ve Rusya olsa da, ABD'nin İran'la bu yaklaşımının arkasında Asya'nın önemli ülkelerinden biri olan İran'ı bu iki ülkeye karşı kazanma niyetinin yattığı da tahmin edilebilir. Bilindiği gibi, dünya durumunu belirleyen ana faktörlerden biri, Batı emperyalizminin bir yandan Rusya'yı giderek daha dar sınırlar içine sıkıştırma ve kuşatma, bir yandan da Çin'in etrafını kuşatarak bu ülkeyi yalıtma çabasıdır. İran burada bir istisna olarak duruyordu. ABD şimdi İran'a da el atmış olabilir. Elbette bu zamana yayılacak bir süreçtir.

ABD-İran yaklaşması, Ortadoğu politikasında da çok taşı yerinden oynatacak özellikler ta-

şıyor. ABD-İsrail ilişkilerine de, ABD'nin başta Suudi Arabistan olmak üzere güçlü Sünni Arap müttefikleriyle, hatta Türkiye ile bağlarına da önemli etkiler yapacaktır. Suriye savaşına etkisinin de hatırı sayılır düzeyde olacağı beklenebilir. ABD zaman zaman eski Sünni müttefikleriyle yeni Şii ilişkisi arasında ortada kalacaktır. Bu politikanın çelişkileri zorludur.

Sosyalist örgütlenme olanakları

İşçi sınıfının sendikal ve siyasi örgütlenmesi açısından da İran yeni bir döneme girecektir. Sosyalist hareketin manevra olanakları artacaktır. Devrimci enternasyonalist bir çizginin İran'da güç kazanması açısından içine girmekte olduğumuz dönem önemli bir potansiyel vaat ediyor.

Gezi duvar resmi

Sanat halk için, hayat zaten kısa

Yaklaşık iki yıl önce, siyasi partilerde, derneklerde, kahvehanelerde, evlerde, sokaklarda “Ne olacak bu memleketin hali?”, “Burası Türkiye, ne olursa olsun hiçbir şey değişmez”, “Bu halktan hiçbir şey olmaz” vecizeleri (!) sürekli tekrarlanırken, 2013’ün 31 Mayıs’ını 1 Haziran’a bağlayan gece, köklü bir değişimin yaklaştığını muştulamıştı. Birçok kişi “Üç beş ağaç için ortalığı ayağa kaldırıyor anarşistler!” diye oturduğu yerden ahkâm keserken, yüz binler Taksim Meydanı’na akın edip polisi kovmuştu ve hep birlikte yaktıkları isyan ateşi Türkiye’nin dört bir yanına yayılmıştı.

Mücadele, kolektif zekâ, dayanışma

Başlangıçta Gezi direnişi diye anılan hareket, kocaman bir halk isyanına dönüşmüştü. İstanbul’dan sonra başta Ankara, İzmir, Antalya, Eskişehir ve Hatay’a yayılan eylemler, milyonları sokağa dökmüştü. Çok değil, bir hafta içinde kendine has sloganları, duvar yazıları ve resimleri, şarkıları olan bir isyan dalgası ülkeyi sarmış, böylesi toplumsal hareketlerin nasıl bir bilinç sıçraması yaratabileceğini göstermişti. Kolektif zekâyı, yaratıcılığı körükleyerek, her meydana, isyanın yayıldığı her parkta dayanışmayı örgütleyerek, “İnsan doğuştan bencildir” önermesini yerle bir etmişti.

Kitleler, gerek sokak sokak, meydan meydan, barikat barikat savaşırken polis şiddetine karşı ürettikleri sloganlarla gerekse çatışmalar durduğu zaman düzenlenen müzik dinletileri, sokak

tiyatroları ve pantomimlerle, kolektif resim çalışmalarıyla yaratıcılığın sınırlarını zorluyorlardı. Liberal yazarların “Güvenlikçi paradigmaya karşı yeni bir dil üretmek lâzım” diyerek, maddi koşullara hiçbir şekilde yaklaşmayan pasifist çözümlerine karşı, AKP iktidarının polis eliyle örgütlediği saldırılara karşı ortak mücadeleyle yanıt verdiler. Evet, ihtiyaç duyulan yeni bir dil idiyse, “çapulcular ve eylemciler” özgürlüğün dilini mücadele ederek, savaşarak ürettiler ve sanatın da pratikten, sokaktan, emekçi hakların mücadelesinden beslenerek gelişeceğini gösterdiler. Yaklaşık üç ay boyunca, ama artarak ama eksilerek, sermaye iktidarının her türlü baskısına, cinayetlerine, gözaltı, tutuklama ve işkencelerine karşı “Ferman padişahın, sokaklar bizimdir!” dediler.

Kaybettiklerimize bakarken

İşte o tarihi günleri ve sonrasında yaşananları, isyanların, ayaklanmaların, sınıf mücadelelerinin sürekliliği içinde eserine taşıyan ressam Haydar Özay, kocaman yürekli insanları kocaman boyutlardaki “Gezi Resmi” ne yansıttı.

Elli metre karelik, taşınabilir bir duvar resmi bu. Özay, Diego Rivera gibi dâhi ressamlardan ilham almış ama farklı bir iş çıkarmış ortaya. Yapıtına duvar resmi diyor ama başka yerlerde de görülebilirsin diye tek parça tuval üzerine işlemiş bu çalışmayı.

Resme ilk baktığımızda Ali İsmail, Abdöcan, Ahmet, Hasan Ferit ve Ethem’i bir arada görüyorsunuz. Hepsisi de dimdik du-

ruyor! Kocaman bir ağacın altından bakıyorlar. Hemen üstlerinde Medeni’nin dikkatli bakışlarıyla karşılaşıyorsunuz. Onun biraz üstünde ise, Uğur Kurt, omzunda çocuğu ile çok mutlu gülümsüyor. Sağ alta doğru biraz kaydırırsanız bakışlarımızı, isyan günlerinin ilk şehidi Mehmet’i göreceksiniz. Sağ elinde bir ip tutuyor... Biraz daha sağa doğru bakınca, o ipin ucunun güzel gözleriyle gülümseyen Berkin’in elinde olduğunu görüyorsunuz. Berkin bir uçurtma tutuyor. İp Mehmet’ten sonra, Uğur Kurt’un omzundaki küçük çocuğa kadar gidiyor ve uçurtmanın gözünün çok daha yukarılarda olduğunu fark ediyorsunuz. Edip Cansever’in ünlü şiirinde elden ele dolaşan karanfil misali... Bir de bakmışsınız, uçurtma elden ele...

Süreklilik önemlidir; sanatta da hayatta da. Canlı renklerin ve çiçeklerin arasından Özgecan’ın bakışlarıyla karşılaşıyorsunuz. Yılgın değil, ölgün değil. Yeni bir hayatın arayışında belki. Ama gözleri... Sanki “Katilimi unutmayın” diyor. Onu ve onun gibi daha birçoklarını yaratan, çoğunu da cezasız serbest bırakan erkek egemen sistemi işaret eder gibi.

Kaybettiğimiz gençlere bakarken de biliyorduk ama ölümü ilk kez en sağa doğru baktığımız zaman görebiliyoruz tabloda. Bir kepecin dişlileriyle, büyük bir kurukafanın dişleri iç içe geçmiş. İş makineleri deyince çoğu zaman, en başta Gezi gibi güzel parkları, yaşam alanlarını yok etmek üzere kullanıldıkları makineler geliyor aklımıza. Çarşı grubunun TOMA’ya karşı bir iş makinesini

kaçırması efsanesini hatırlamak gülümsetebilir burada yüzlerimizi. Kurukafanın sağ gözündeki futbol topu da onlara işaret ediyor zaten. Fakat o topa vole vurmak isteyen kişi ise ayağından kelepçelenmiş. İsyana katılan Çarşı üyelerine de davalar açılmıştı nitekim.

Turnalar siz söyleyin

Ölümü ve ölümleri hatırlatan bir başka simge daha var hemen kepecin sağında. Alman oyun yazarı ve şair Schiller’in (1759-1805) “İbikus’un Turnaları” isimli dramatik şiirine gönderme yapıyor ressam Özay. Halkın çok sevdiği şair İbikus, haydutlar tarafından öldürülmeden hemen önce, gökyüzünde göç eden turnaları görür ve onlara seslenir: “Sizden, yukarıdaki turnalardan/Susunca bütün sesler/Duyulsun cinayetimin ah!” Resimde, başka eylemlerde katledilen canlarımız da var. Mehmet Ayvaltaş’ın acısına dayanamayıp hayatını kaybeden Fadime Ayvaltaş meselâ. Ama biz onların kâtillerini de biliyoruz. Diğerlerinin de...

Haydar Özay’ın eliyle “İbikus’un Turnaları”, sanatın, kültürün evrenselliğine de işaret ediyor. Sola doğru bakıp da resmin ortasında hemen hemen yukarıda, “Turna Semahı”nın resmedildiğini görünce, Anadolu kültürüne dönüyoruz. Aşağıya doğru bakınca gördüğümüz bağlama ise kültürel öğeyi tamamlıyor.

Emekçi halklar için sanat

Haydar Özay’ın yaklaşık bir buçuk yıl çalışarak Mimarlar Odası’nın Karaköy’deki mekânında hazırladığı ve ilk ola-

rak burada sergilenen resmi görmeye gittiğimizde, her karede başka bir zenginlikle karşılaşıyoruz. Özay resmini, burjuva sanat anlayışına karşı modern sanat galerilerinde değil de, açık havada, bu resimdeki hemen her acının, sevincin, felaketin yaşadığı sokakta yahut halka açık diğer mekânlarda sergilemek istediğini söylüyor.

Ressam, yaşadığı toplumu çok iyi gözlemlemiş. Emekçi halkları etkileyen olayları yansıtmış eserine. Nitekim sol tarafta, ortalara doğru bakınca, yorgun gözleriyle bir maden işçisi görüyorsunuz. Soma Katliamı’nı hatırlıyoruz bir kez daha. Aklımızdan pek çıkmıyor gerçi. Sorumluların çoğu yargılanmadı, birçoğu da hâlâ devletin çeşitli kademelerinde kesesini dolduruyor.

“Gezi Resmi”nde penguenler de var. Halen egemenlerin hizmetinde olan “penguen medyası”nı es geçemeyiz.

Saydıklarımızdan başka birçok önemli simge ve ayrıntı da resmin bütünlüğüne, mücadelenin sürekliliğine, ölüm ve doğum temsilleriyle diyalektiğe işaret ediyor!

Haydar Özay’ın babası Cemal Özay’ın, Gezi Parkı’nda yaklaşık yirmi yıl baş bahçivanlık yaptığını da hatırlatmak gerek. Emekçi babanın sanat emekçisi çocuğu ressam Özay da babasından ilham aldığı, çocukluğunun Gezi’de geçtiğini söylüyor. Resmini de bir gün mutlaka Gezi’de sergilemek istiyor.

Şimdilerde çokça konuştuğumuz Erdoğan’ın, Kaç-Ak Saray’ın sanatçılarına karşı, o, emekçi halkların sanatçısı olarak çalışmalarını sürdürüyor!

Haydi, Sürekli Devrim Eğitim Kampı'na! Ekonomik krize ve barbarlığa karşı işçi sınıfının alternatifini oluşturmaya!

Devrimci İşçi Partisi, bu yıl altıncısını düzenleyeceği eğitim kampını uluslararası katılımcılarla, 26-30 Ağustos tarihleri arasında İzmir'in Dikili ilçesinde gerçekleştirecek.

Geçen yıl, 1918 Alman devriminin Karl Liebknecht ile birlikte iki büyük önderinden biri olan Rosa Luxemburg'a adanan kampın ardından, bu yıl 2015'i Trotskiy yılı ilan eden 3. Kongremizin ışığında Sürekli Devrim Eğitim Kampı'nı gerçekleştireceğiz.

Lev Trotskiy'in pratik mücadelesinin yanında, teorik alanda yaptığı katkıları da eğitim programımıza ekledik. Günümüz sınıf mücadelesinde sürekli devrim teorisi ve Trotskiy'in önemi burada açığa çıkıyor. Çünkü Trotskiy hiçbir zaman işçi sınıfının yanında yer almaktan vazgeçmedi. Marksizmin ve Leninizmin savunuculuğunu yaptı ve her koşulda bürokrasinin karşısında işçi iktidarını savundu. Biz de, işçi sınıfına olan inancımızla Sürekli Devrim Eğitim Kampı'nı örgütleyeceğiz. 2. Kongremizin önemini vurguladığı "Ya sürekli devrim, ya barbarlık!" şiarı iki yıl sonra kendini hâlâ güncel tuttuğu için, Türkiye ve dünya ölçeğinde Sürekli Dev-

rim Teorisi'nin önemini anlatan, enternasyonalizmin gerekliliği ve bize yüklediği görevler gibi bir dizi konunun işleneceği derinlikli tartışmaların yaşanacağı bir kamp gerçekleştirmeyi amaçlıyoruz.

2015 yılı şu ana kadar, başta büyük metal grevi olmak üzere işçi mücadelelerinin yılı olmuştur. Erteleme adı altında grevleri fiili olarak yasaklanan metal işçileri, bu yasaklara karşı gelip fabrika fabrika, şehir şehir yayılan büyük metal grevini gerçekleştirdiler ve metal işçilerinin bu grevi tüm işçi sınıfı için hem gurur kaynağı hem de umut ışığı oldu! Kampımızda, büyük metal grevinin deneyimleri ışığında çıkardığımız dersler, detaylı analizler ve üzerimize düşen görevler ayrıntılı olarak konuşulacaktır. Kampımız bu grevi gerçekleştiren işçilerin katılımı ve katkıları ile taçlanacaktır.

Mart ayında gerçekleştirdiğimiz 3. Kongremizin ışığında, Dünya ve Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasi durumun değerlendirilmesini yapacağımız kampımıza, kongre metinlerimizi tartışarak gidiyoruz.

Türkiye'de metal grevleri, ODTÜ direnişi ve Özgür Emekçiler Üniversitesi konularının ele

alınacağı, Geçiş Programı, günümüz sınıf mücadeleleri bakımından Sürekli Devrim Teorisi ve Trotskiy'in önemi konularındaki seminerlerin düzenleneceği kampa, her yıl olduğu gibi bu yıl da yoğun bir eğitim programı ile hazırlanıyor. Eğitim faaliyetlerinde Trotskiy'in "Emperyalist çürüme çağında sendikalar" ve "Bildirgeler", Devrimci Marksizm'de yer alan "Sendikaların krizi mi sosyalistlerin krizi mi?" ve "Toplumsal hareket sendikacılığı" yazıları, Trotskiy'in Vasiyetnamesi ve DİP 3. Kongre belgeleri okunuyor. İşçi, emekçi, kadın, genç ve başka ülkelerden yoldaşlarımızın katılımı ile kampımız tam bir enternasyonal şölene dönüşecek.

Kampımızda, katılımcıları yeni dönemin pratik faaliyetlerine hazırlayan atölyeler de tasarlandı. Bu atölyeler, işyerlerinde sendikal örgütlenmeden partinin laiklik din ve siyasi İslam konusundaki tavrına, ajitasyon ve propaganda yöntemlerinden kadın kurtuluş mücadelesinin güncel meselelerine ve liselerde örgütlenmeye değin bir dizi alanda pratiğimize ışık tutacak; bize yol gösterecek.

Eğitim faaliyetlerimize kültür sanat etkinliklerimiz de eklene-

75.YIL
Lev Davidoviç TROTSKIY

SÜREKLİ DEVRİM EĞİTİM KAMPI

> Seminerler > Film Gösterimi
> Tiyatro > Atölyeler > Müzik

26-30 Ağustos 2015
DİKİLİ / İZMİR

DEVRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ

devrimciispartisi | gercekgazetesi
egitimkampidip.org.tr | www.dip.org.tr

cek. Kampımız, tiyatro gösterimleri, müzik dinletileri ve film gösterimi ile zenginleşecek.

Yarınlarda büyük mücadeleleri bizi bekliyor. Sokaklarda, meydanlarda, üniversitelerde, işyerleri ve fabrikalarda mücadeleyi kazanabilmek için, birikimimizi artırıp moral depolayacağımız Sü-

rekli Devrim Eğitim Kampı'nda buluşuyoruz! Kamp ateşimiz yanarken kızıl kızıl, yüreklerimiz kaynıyor içinde yoldaşça, sen de yüreğini bu ateşe at diyoruz Nazımca! Dostların arasında, güneşin sofrasında bir araya gelelim!

EEK & OEN yaz kampı:

Krizin çözümü Avrupa Sosyalist Birleşik Devletleri

Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu (DEYK-CRFI) Yunanistan seksiyonu, kardeş partimiz EEK'in (Ergatiko Epanastatiko Komma - Devrimci İşçi Partisi), gençlik örgütü OEN (Devrimci Gençlik Örgütü) ile birlikte düzenlediği yaz kampı, Atina yakınlarındaki Chalkida şehrine bağlı Eretria ilçesinde bulunan Milos Camping'de, 23-29 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirildi.

Enternasyonal katılımı ile düzenlenen kampta, DEYK-CRFI seksiyonları; Türkiye'den Devrimci İşçi Partisi (DİP) ve Finlandiya'dan Marksist İşçi Birliği (MTL) yer aldı. Ayrıca Rusya Komünistleri Partisi (PRK), Kıbrıs, Polonya ve Portekiz'den temsilciler ve akademisyenler de kampa katıldı.

EEK Genel Sekreteri yoldaşımız Savas Mihail-Matsas'ın açılış konuşmasıyla başlayan kamp, "Kapitalizmin küresel krizi ve Yunanistan" ve "Ekim devriminin dersleri" olmak üzere iki ana başlık etrafında yapılan sunumlar ve tartışma gruplarının çalışmalarıyla devam etti.

2008'de Amerika Birleşik Devletleri'nde, Lehman Brothers isimli bankanın çöküşüyle birlikte başlayan ve "Üçüncü Büyük Depresyon"un bugüne kadar de-

rinleşerek geldiği, depresyonun en önemli sebeplerinden birinin, paranın artık sermayeye dönüştürülemediği belirtildi. Derinleşen ekonomik krize politik krizin eşlik ettiği, Yunanistan örneğinde de görüldüğü üzere, Syriza gibi sosyal demokrat partilerin, ilk etapta krizden çıkış için umut olarak lanse edildiği söylendi. Fakat Syriza'nın, önce kemer sıkma-ya karşı referandumda hayır çağırısı yaptığı, sonra Yunan halkının % 62'si "Oh!" (Hayır) oyu verdiği halde, tarihe geçecek kadar kısa sürede AB/AMB/İMF üçlüsünden oluşan Troyka'nın kemer sıkma dayatmasına boyun eğerek Yunan halkına ihanet ettiği hatırlatıldı. Böylece sosyal demokrasinin de işçi ve emekçiler, yoksullar için kurtuluş olmadığını bir kez daha kanıtlandığı vurgulandı.

DİP adına Türkiye'deki son gelişmeleri aktaran yoldaşımız, Erdoğan'ın hem kendi siyasi kariyerini kurtarmak, hem de metal işçilerinin büyük greviyle yükselen işçi sınıfı mücadelesini söndürmek için, yetki gaspı yapan ve geçici olan AKP hükümeti eliyle Kürt halkına karşı savaş açtığını aktardı. İncirlik üssünü hava saldırılarında kullanması için ABD'ye açarak Suriye'ye olası bir müdahale yapmak için güvenli bölge teminatı almaya çalışırken, dışarıda

Irak'taki PKK kamplarını bombalayıp içeride de Kürt yurtseverlere yönelik operasyonlarla milliyetçiliği kışkırtmaya çalıştığını söyledi. Terör tehlikesi algısı yaratarak, birçok ilde hem Kürtlere hem de sosyalistlere karşı düzenlenen polis operasyonlarında yüzlerce gözaltı yapıldığını, kimi yerlerde ise polisin yargısız infazlar gerçekleştirdiği belirtti. Erdoğan ve AKP'nin, devrimciler ve emekçi halklara karşı bu saldırılarının, sınıf mücadelesini milliyetçi reflekslerle bölmek, devrimci muhalefeti susturmak, HDP'nin meclise girişi sebebiyle tek başına iktidar olamayan AKP'nin olası bir erken seçimde yeniden tek başına iktidar olabilecek çoğunluğu elde ederek Erdoğan'a başkanlık yolunun açılması amacını taşıdığını vurguladı. "Halklar arasında savaşa, sınıflar arasında barışa hayır!" şiarından hareketle; "Ortadoğu ve Kuzey Afrika Sosyalist Federasyonu için ileri!", "Avrupa Sosyalist Birleşik Devletleri için ileri!" vurgusuyla konuşmasını bitirdi.

Ekim devriminin dersleri başlıklı sunumlarda konuşmacılar, 1905'ten 1917 Ekim devrimine kadar Bolşeviklerin de birçok hata yaptığını, ama bütün deneyimlerden ders çıkararak Lenin'in önderliğinde proleterya öncülük ettiklerini ve devrime yürü-

düklerini söylediler. Bugün de kapitalizmin küresel krizi içinde, işçi sınıfına yönelik neo-liberal saldırılar, Ortadoğu'da gerici savaşlar, İsrail'in Filistin'e yönelik saldırıları, Ukrayna'da faşist Kiev rejiminin emekçilere yönelik saldırıları, ihanetçi Çipras'ın Troyka ile işbirliği içinde Yunanistan'ın emekçi halkına yönelik saldırıları sürerken; Lenin ve Trotskiy'nin yolunda, devrimci Marksist bir perspektifle yapılacak politik müdahalenin önemine işaret ettiler.

Kampta ayrıca, tiyatro atölyesi ve felsefe atölyesi yapıldı. Canlı müzik dinletisi ve satranç turnuvası gibi aktivitelerle program zenginleştirildi. Kamptaki son gece, "Çar'dan Lenin'e" isimli belgesel film gösterildi. Şubat Devrimi'nden Ekim Devrimi'ne giden yolu, devrimden kısa süre sonra başlayan ve Kızıl Ordu'nun

zaferi ile sonuçlanan iç savaşı gerçek görüntülerle anlatan belgesel, çok etkileyiciydi.

Kampın kapanış konuşmasını yapan Savas yoldaş, kapitalizmin bu krizden çıkmak için Ortadoğu'da mezhep savaşlarını, Avrupa'da ırkçılığı yükseltmeye çalıştığını, faturayı her zaman olduğu gibi işçi sınıfına, emekçilere ve yoksullara kestiğini söyledi. Devrimci Marksistler olarak bizim görevimizin; bu krizi daha da derinleştirmek adına politik müdahaleler yaparak, işçi sınıfını proleter devrim yolunda örgütleyerek devrimci Marksist program eşliğinde kapitalizmi devirip dünya devrimine yürümek olduğunu vurguladı.

10. EEK ve OEN Yaz Kampı, aynı anda Yunanca, Türkçe ve Fince söylenen Enternasyonal Marşı ile sona erdi.

Ölümünün 75. yıldönümünde

Lenin'in mücadeleye yoldaşı Trotskiy'e bin selam!

Sosyalist devrimler çağının büyük devrimcileri arasında Marx ile Engels'ten sonra ilk akla gelen elbette Lenin'dir. Tarihin ilk büyük ve kalıcı sosyalist devriminde, 1917 Rus devriminde, Lenin'in elbette özel bir yeri vardır. Ama Lenin'in mücadeleye arkadaşı, onunla birlikte Ekim devriminin iki büyük önderinden biri olan, Lenin'in ölümünden sonra ise Ekim'in programını bürokrasiye karşı mücadelesiyle savunan ve böylece Lenin'in mirasını ayakta tutan Lev Davidoviç Trotskiy, büyük devrimciler galerisinde bu üçlünün dışında hiç kimse ile karşılaştırılmayacak bir yere sahiptir. Onun 21 Ağustos 1940'ta gelen ölümünün 75. yıldönümünde Trotskiy'i anmak ve anlamak en çok bu yüzden, Marksizmin ve Leninizmin programının ve mücadelesinin bütün koşullarda yaşatılması bakımından bugün devasa bir önem taşıyor!

1979 doğumlu Trotskiy, henüz 18 yaşında iken sosyalist harekete katılmış, bir yıl sonra Marksizmi benimsemiş ve hayatının sonuna kadar yaratıcı biçimde ama inatla Marksist kalmıştır. Lenin'le ilk kez 1902'de, sürgün edildiği Sibirya'dan kaçıp gittiği Londra'da tanışan Trotskiy 1903 yılında Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin (RSDİP) 2. Kongresi'ndeki bölünmede Lenin'in Bolşevik anlayışının karşısında yer alarak hayatının en büyük hatasını yapmıştır. İki büyük devrimci önderin yolunu ancak 1917 Rus devrimi birleştirecek, Trotskiy Lenin'in uzun yıllar boyu sabırla inşa ettiği Bolşevik Partisi'nin devrim için vazgeçilmezliğini kavrayarak grubuyla birlikte partiye katılacaktır. Trotskiy, daha sonra Bolşevizme ilişkin yanlış konusunda açık özeleştiri verecektir. Lenin ise, Trotskiy için "Bir kez partiye katıldıktan sonra Trotskiy herkesten daha iyi bir Bolşevik oldu" diyecektir. Bugün

her kim Trotskiy'i Bolşevizmden farklı olarak liberal bir parti anlayışına sahip görüyorsa, bütünüyle yanılıyor demektir.

Trotskiy'in devrimci hayatında ulaştığı başarı ve zaferler göz kamaştırıcıdır. 1905 devrimi esnasında, henüz 26 yaşında iken, Rusya'nın o dönemdeki başkenti ve en büyük sanayi kenti Petrograd'ın İşçi Sovyeti'nin başkanı seçilmiştir. Bu devrimin ana özelliklerinden hareketle geliştirdiği, geri ülkelerde demokratik devrimin, burjuvazinin korkaklığı nedeniyle işçi sınıfı hegemonyasında yürümek zorunda olduğunu, dolayısıyla da sosyalist devrime dönüşeceğini söyleyen ve aynı zamanda bu devrimin dünya devriminin önsözü olacağını vurgulayan sürekli devrim programı, bütün 20.yüzyıl boyunca devrimlerin ana eğilimine uygun düşmüştür. Bu program, Marksizmin yaratıcı bir düşünce olarak yorumlanması bakımından örnek olacak niteliktedir.

Ekim devriminde Trotskiy

Trotskiy, 1917 yılında Bolşevik Partisi'ne katıldıktan sonra Lenin ile birlikte devrimin iki önderinden biri olmuştur. Yine Petrograd Sovyeti'nin başkanı, iktidarın sovyetlere devrini sağlayan ayaklanmayı gerçekleştiren Devrimci Askeri Komite'nin başkanı, yani Lenin baskıdan dolayı Finlandiya'da gizlenmek zorunda kaldığı için ayaklanmanın mimarıdır. Halk Komiserleri Konseyi'nde, yani Sovyet Hükümeti'nde önce Dışişleri Bakanı, ardından Savunma Bakanı ve Kızıl Ordu'nun yoktan kurucusu ve komutanıdır. Trotskiy'in ve Trotskistlerin iktidardan uzak durduklarını ileri sürenler, 3 yıl süren, 14 ülkenin dış destek verdiği bir İç Savaş'tan muzaffer çıkarak devrimi ayakta tutan bir devrimci komutan hakkında konuştuklarını pek kolay unutuyorlar!

- Petrograd Sovyeti'nin başkanı,
- Sürekli devrim programının yaratıcısı
- Ekim devriminin iki önderinden biri, ayaklanmanın mimarı
- Kızıl Ordu komutanı, İç Savaş kahramanı
- Sovyet bürokrasisine karşı devrimci Marksizmin savunucusu
- Komünist Enternasyonal ile IV. Enternasyonal'in kurucusu

Trotskiy aynı zamanda, I. Dünya Savaşı karşısında iflas eden II. Enternasyonal'in yerine Rus devriminin rüzgârı ile kurulan Komünist Enternasyonal'in (Komintern'in) Lenin'le birlikte kurucusudur. Komintern'in Lenin'le birlikte iki onursal başkanından biri olan Trotskiy ayrıca Enternasyonal'in ana belgesi olan Manifesto'nun yazarıdır. Trotskiy, 1923'te Almanya Komünist Partisi'nin önerisiyle partinin stratejisini yönetmek üzere Almanya'ya gitmeyi de düşünmüştür. Bu gerçekleşseydi, Che Guevara'dan önce bir başka enternasyonalist devrimci, bir devrimi zafere ulaştırdıktan sonra bir başka ülkeye yeniden devrim yapmaya gitmiş olacaktı!

Bürokrasinin yükselişine karşı mücadelesi

1923'ten itibaren Rusya'da (1922 sonundan itibaren benimsenen isimle Sovyetler Birliği'nde) sosyo-ekonomik koşulları bakımından işçi ve köylülere göre ayrıcalıklı bir yaşam standardına sahip bir toplumsal katman yükselmeye başlıyor. Trotskiy'e bugün esas önemini kazandıran, daha önceki çok büyük başarılarına rağmen onları gölgede bırakan, bu bürokrasinin önce Sovyet ülkesinde, sonra da uluslararası komünist hareket üzerinde kurduğu despotça hâkimiyete karşı işçi sınıfının devrimci Marksist programını ölene kadar savunmuş olmasıdır. Trotskiy önce 1922-23 döneminde Lenin'le birlikte, onun 1924 başında hayatını yitirmesinden sonra ise tarihsel önderler arasında neredeyse tek başına, bürokrasinin milli komünizm yönelişine, işçi demokrasisini ayaklar altına alan baskıcı siyasi yönetimine, ülke-

yi felakete sürüklemeye tehlikesini yaratan ekonomi politikasına ve Komintern'i bürokrasinin uluslararası enstrümanına dönüştürerek dünya devriminden koparan siyasetine karşı tutarlı bir mücadele veriyor.

1927'de parti yönetiminden çıkartılıyor, 1928'de iç sürgüne yollanıyor, 1929 başında ise Rusya'dan ihraç ediliyor. Önce 1933'e kadar İstanbul'a, sonra kısa sürelerle Fransa ve Norveç'e, nihayet 1936'da Meksika'ya yerleşiyor. Son büyük mücadelesi Stalin önderliğinde dünya devriminden kopartılan Komintern'in mahvolması karşısında, işçi sınıfının uluslararası öncüsünü yeniden inşa etmek amacıyla IV. Enternasyonal'i kurmak. Kendisi bunu, daha önceki dev tarihi görevlerine rağmen, hayatının en önemli işi olarak niteliyor. IV. Enternasyonal'i 1938'de kurduktan sonra 1940'ta Meksika'daki evinde Stalinist bürokrasinin bir ajanı tarafından katlediliyor.

Gelecek her yerde devrimci Marksizmindir!

Evet, Trotskiy bu son mücadelesinde yenilmiş görünmektedir. Sovyet devletinin yönetiminden uzaklaştırılmış, Bolşevik Partisi'nden çıkartılmış, ülkesinden bir kez daha sürgüne gönderilmiş, sonunda da mücadele ettiği güç olan bürokrasi tarafından öldürülmüştür. Ne var ki, bu yenilgi

Trotskiy'in şahsi yenilgisi değildir. İç Savaş'ın ağır koşullarında zayıflayan Rus işçi sınıfının, Rus devrimi ertesindeki devrimci atılımında başarılı olamayan dünya proletaryasının yenilgisidir. Bir bakıma, Lenin de son mücadelesinden yenik çıkmıştır. 20. yüzyılın başka devrimcileri, Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht, Antonio Gramsci veya Che Guevara da yenik ölmüşlerdir.

Ama her birinin insanlığın geleceğine bıraktığı büyük bir miras vardır. Trotskiy'in mirası programatik ve teorik alanda, Sovyetler Birliği'nin ve daha sonra gelen bürokratik işçi devletlerinin (Çin, Doğu Avrupa, Vietnam, Küba vb.) sorunlarının ve sonunda çöküşünün Marksizmin sorumluluğu olmadığını, bunun esas Marksist programın terk edilmesinin sonucu olduğunu 20. yüzyılın en önemli kitabı olan İhanete Uğrayan Devrim'de berrak bir analizle ortaya koymuş olmasıdır.

Örgütsel alanda ise dünya işçi sınıfının öncü kadrolarının yeniden aynı dünya partisinin safalarında buluşması için kurmuş olduğu IV. Enternasyonal, bugün geleceğe giden yolu işaret etmektedir. Trotskiy, sosyalizmin adının kirlenmesine karşı Marksizmin bayrağını tertemiz taşıyan büyük önderimizdir. Leninizmi 21. yüzyıla aktaran mirası tek başına onu modern çağın en büyük devrimcilerinden biri yapmaya yeter!